

Σγουρή Β. Γεωργιάδη

Ένας ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

Ένα βιβλίο για τους Ολυμπιακούς Αγώνες
και την Ολυμπιακή Εκεχειρία

Εικονογράφηση:
Ιφιγένεια Καμπέρη

Ένα ευχαριστώ στη φιλόλογο Νάντια Νικητάκη,
στο φωτισμένο δάσκαλό μου Δημήτρη Β. Βαρθαλίτη,
στο δάσκαλο και δημοσιογράφο Γιώργο Α. Κιούση, στην Κατερίνα Αγάθου,
στη Μαίρη Αλεξανδροπούλου και στην οικογένεια μου.
Θερμά ευχαριστώ και τους αγαπημένους μου Δημήτρη Τσέκο και Γιώργο Καρτάλο.
Ευχαριστώ πολύ τον Κωνσταντίνο Φίλη για την ξεχωριστή ευκαιρία που μου έδωσε.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΕΝΤΡΟ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ ΕΚΕΧΕΙΡΙΑΣ
International Olympic Truce Center
www.olympictruce.org

Ένας Μικρούλης Μεγάλος Ολυμπιονίκης
Ένα βιβλίο για τους Ολυμπιακούς Αγώνες και την Ολυμπιακή Εκεχειρία

Συγγραφέας: Σγουρή Β. Γεωργιάδη
Εικονογράφηση - Σχεδιασμός βιβλίου: Ιφιγένεια Καμπέρη
Επιμέλεια Έκδοσης: Κωνσταντίνος Φίλης

Αθήνα, Ιούλιος 2012

ISBN: 978-960-8389-23-6
copyright: Διεθνές Κέντρο Ολυμπιακής Εκεχειρίας

“Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού νόμου (Ν.2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και η εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.”

Διεθνές Κέντρο Ολυμπιακής Εκεχειρίας
Ολυμπία Λωζάννη Αθήνα

Σγουρή Β. Γεωργιάδη

ΈΝΑΣ ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

Ένα βιβλίο για τους Ολυμπιακούς Αγώνες
και την Ολυμπιακή Εκεχειρία

εικονογράφηση:
Ιφιγένεια Καμπέρη

Εισαγωγή

Πολυμήχανος, πανούργος, πεισματάρης, πολυταξιδεμένος είναι ορισμένα από τα χαρακτηριστικά που αποδίδουμε στον μυθικό βασιλιά της Ιθάκης, Οδυσσέα. Στην ιστορία που ακολουθεί θα έχετε την ευκαιρία να διαπιστώσετε ότι ο ήρωας μας διαθέτει τα περισσότερα από αυτά τα χαρίσματα. Παράλληλα, διέπεται από τις αξίες του Ολυμπισμού και της Ολυμπιακής Εκεχειρίας, όπως το σύνολο των αθλητών που συμμετέχουν στους Ολυμπιακούς Αγώνες, ενώ διαθέτει τα ψυχικά αποθέματα ενός αθλητή των Παραολυμπιακών Αγώνων.

Μέσα από ένα αφήγημα με πολλά νοήματα που απευθύνεται σε όλες τις ηλικίες ερχόμαστε εγγύτερα σε όλες τις εκφάνσεις της Ολυμπιακής Εκεχειρίας και κατ' επέκταση της Ειρήνης, που προσδοκούμε να υιοθετηθούν ως αξίες στην καθημερινότητά μας. Με αυτό τον τρόπο θα συμβάλλουμε όλοι στη δημιουργία ενός καλύτερου κόσμου και ενός ελπιδοφόρου αύριο για τις επόμενες γενιές.

Δεν έχουμε αυταπάτες πως ο αθλητισμός μπορεί να επιβάλλει την ειρήνη αλλά τα ιδανικά του μπορούν στην πράξη να την εμπνεύσουν και όπου απαιτείται να την παγιώσουν, όπως ακριβώς επιδιώκει στο παρόν πόνημα ο μικρός Οδυσσέας.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους τους συντελεστές του βιβλίου και ειδικότερα τη συγγραφέα τόσο για το αποτέλεσμα όσο και την ανιδιοτέλειά της.

Είμαι βέβαιος ότι μικροί και μεγάλοι θα γίνουν κοινωνοί των μηνυμάτων της Ολυμπιακής Εκεχειρίας, διαπιστώνοντας τη σημασία και το ρόλο της στο παγκόσμιο γίγνεσθαι.

Καλή ανάγνωση...

Δρ. Κωνσταντίνος Φίλης

Διευθυντής

Διεθνές Κέντρο Ολυμπιακής Εκεχειρίας

Να σας συστηθώ...

Ε, όχι! Δεν είμαι μικρός! Είμαι ο Οδυσσέας και ναι...εντάξει... είμαι λίγο κοντούλης, σαν μανιτάρι και απ' ότι έχω δει στον καθρέφτη, είμαι κι αδύνατος σαν καλαμάκι. Θα το παραδεχτώ, περνάω καμιά φορά απαρατήρητος. Συνήθως όταν κάποιος με κοιτά δε με προσέχει και για να σας είμαι ειλικρινής παλιά αυτό με ενοχλούσε πάρα πολύ.

Να σας εξηγήσω τι εννοώ; Να! μπορεί να περπατούσατε σ' ένα πεζοδρόμιο κι εγώ να εμφανιζόμουν μπροστά σας με τα κατακόκκινα λουστρινένια παπουτσάκια μου να γυαλίζουν σαν παράξενα κοχύλια στον ήλιο κι όμως εσείς δεν με βλέπατε. Με πατούσατε, χωρίς ούτε καν να το καταλάβετε για να μου ζητήσετε έστω μια συγνώμη. Κάποια άλλη φορά μπορεί, να ήμουν στη σειρά για παγωτό μπροστά σας, έτοιμος να παραγγείλω ένα νόστιμο χωνάκι σοκολάτα-φράουλα και ξαφνικά, ενώ είχα ήδη ανοίξει το στοματάκι μου για να ζητήσω με θάρρος το παγωτό μου, σας άκουγα να λέτε: « Ένα κυπελλάκι μάνγκο-βατόμουρο για τη μικρή και γρήγορα σας παρακαλώ, δεν μπορεί να περιμένει το πουλάκι μου». Μόλις μου είχατε πάρει τη σειρά!

Μπορεί πάλι να είχα περπατήσει ώρες με τα μικρά μου ποδαράκια για να πάω ως το λούνα πάρκ κι εκεί που περίμενα ν' ανέβω στο τρενάκι, στο μύλο ή στα συγκρουόμενα, ένα χέρι τεράστιο απλωνόταν μπροστά στο πρόσωπό μου και μια φωνή που ούτε καν έβλεπα από που ερχόταν, μου έλεγε : « Στοοοο! Που πας εσύ μικρέ; Δεν έχεις το κατάλληλο ύψος! Φύγε κι έλα ξανά σε δέκα χρόνια που θα έχεις μεγαλώσει και ψηλώσει αρκετά!

-«Μα είμαι μεγάλος», φώναζα με όλη μου τη δύναμη, όμως η φωνή μου ποτέ δεν έφτανε στ' αυτιά σας.

Κι όλα αυτά, με στενοχωρούσαν και μ' έκαναν να νιώθω τόσο πολύ διαφορετικός. Δεν είναι δα και εύκολο να είσαι απαρατήρητος. Α- παρατήρητος: αυτός που δεν τον παρατηρεί κανείς!

Ένα πρωί κατσουφιασμένος όπως ήμουν, τα βήματά μου, με έφεραν έξω από ένα στάδιο. Αθλητές έτρεχαν, άλλοι έκαναν άλματα σε μήκος, πηδώντας μ' ένα σάλτο μέσα στην άμμο, άλλοι έκαναν ρίψεις μιας τεράστιας σιδερένιας σφαίρας κι άλλοι περνούσαν με ταχύτητα κάτι ψηλά εμπόδια, δέκα φορές το ύψος μου! «Θα ετοιμάζονται για τους Ολυμπιακούς Αγώνες», σκέφτηκα. Πιο πέρα άλλοι αθλητές με τις λέξεις «Παραολυμπιακή Ομάδα» γραμμένες στα μπλουζάκια τους, ετοιμάζονταν εντατικά. Με τρόπο διαφορετικό, αξιοποιώντας με θέληση τα ταλέντα και τις δυνάμεις τους έκαναν με υπομονή μια συγκλονιστική προπόνηση που δεν είχε διαφορά θαρρώ από το να παρακολουθούσα το σπουδαιότερο αγώνα του κόσμου. Κάποιοι μου έμοιαζαν και λίγο. Εντυπωσιάστηκα!

Από το επόμενο κιόλας πρωί έπινα πορτοκαλάδες, έτρωγα κρέας και φρούτα, πολλά καρότα, έπινα χυμό από σπανάκι και πολύ πολύ γάλα ενώ πέταξα στα σκουπίδια όλα τα ζαχαρωτά. Πάει και τελείωσε! Θα μεγαλώσω κι εγώ! Και το αποφάσισα: Θα γίνω αθλητής!

Άρχισα λοιπόν να πίνω φρέσκους χυμούς, γάλα και πολύ νεράκι κι έκανα ασκήσεις, πολλές ασκήσεις, τρέξιμο και βάρη και τένις κι ας ήταν η ρακέτα μισό μέτρο πιο μεγάλη από μένα. Η προσπάθειά μου ήταν μεγάλη, μόνο που δεν έγινα έτσι ακριβώς όπως με είχα φανταστεί. Και πάλι όμως. Με τα ποδαράκια μου αδύνατα σαν σπέρτα και όλα αυτά που έτρωγα και έπινα, κέρδισα μια ωραία βαρυστομαχιά! Αφήστε που δεν είχα και πολύ μεγάλη σχέση με το ρωμαλέο αθλητή που ονειρευόμουν. Απογοητεύτηκα...

Ένα απόγευμα που παρακολουθούσα το αγαπημένο μου παιδικό πρόγραμμα στην τηλεόραση, σκέψεις πολλές περνούσαν από το μυαλό μου: «Να! Έτσι έπρεπε να ήμουν σαν τον αγαπημένο μου ήρωα», που ήταν ψηλός, γεροδεμένος, με πράσινα λαμπερά μάτια και μαύρα γυαλιστερά μαλλιά. «Έτσι έπρεπε να ήμουν», έλεγα στη γιαγιά μου, τη Σοφούλα που πάντα με άκουγε με προσοχή. «Γιατί προσπαθείς να γίνεις κάτι άλλο από αυτό που είσαι μικρέ

μου; Μπορεί να μην έχεις το πιο ρωμαλέο σώμα του κόσμου, όμως έχεις ένα πανέξυπνο μυαλουδάκι που έχει τόσο πολύ χώρο για να το γεμίζεις γνώση και η γνώση είναι ευτυχία».

«Μα γιαγιά Σοφούλα, εγώ θέλω να γίνω μεγάλος, ψηλός, αθλητικός, σαν τους πρωταθλητές που βλέπω στην τηλεόραση. Γιαγιά, κανείς δεν ξέρει ότι υπάρχω, έτσι μικροσκοπικός που είμαι. Θέλω να μεγαλώσω».

«Μόνο στο σώμα; Ξέρεις το ρητό νους υγιής εν σώματι υγεί; Ε, λοιπόν θα σου προσθέσω κάτι: Ευτυχία και γνώση, ευτυχία και γνώση μικρέ μου», έλεγε με σιγουριά και ηρεμία η γιαγιά.

«Ευτυχία και γνώση», βούιζαν μέσα στ' αυτιά μου τα λόγια της γιαγιάς Σοφούλας όμως εγώ ένιωθα κάτι άλλο, πιο βαρύ και δύσκολο να το σηκώσω στη μικρή μου πλάτη. Απογοήτευση. Αυτή ήταν η σωστή λέξη.

Μάζεψα λοιπόν τα πράγματά μου κι ένα πρωί, μπλέχτηκα ανάμεσά σας, ψάχνοντας να βρω έναν τρόπο να φτάσω στο Βόρειο Πόλο, εκεί που ο ουρανός κατεβαίνει κι αγγίζει θαρρείς την άκρη της γης. Θα έκανα έλκηθρο, θα μάθαινα σκι, θα ήμουν ντυμένος με ένα λευκό μανδύα απαρατήρητος μέσα σε ένα απέραντο λευκό παγωμένο χαλί από χιόνι. Το είχα σκεφτεί! Κανείς δε θα υπήρχε εκεί να πρέπει να με παρατηρεί, άρα δεν θα ήμουν πια απαρατήρητος! Κι ετοιμάστηκα για ταξίδι.

«Με συγχωρείτε! Παρακαλώ προς τα πού είναι το αεροδρόμιο;», φώναξα σε έναν κύριο με ωραία καμηλό παπούτσια. Αγαπώ πολύ τα ανδρικά παπούτσια γιατί είμαι πάντα στο ύψος τους και είναι στο δικό μου, κι έτσι πάντα τα χαζεύω. Για τα γυναικεία παπούτσια ούτε λόγος. Μου θυμίζουν το μεγάλο μου πρόβλημα με το χειρότερο τρόπο κι έτσι ποτέ δεν τολμώ να τα κοιτάξω. «Κύριε, σας ρωτάω... για το αεροδρόμιο;», φώναξα με αγωνία κι η φωνή μου σκορπίστηκε στον αέρα.

-«Α! Να ένα ωραίο ζευγάρι λαχανί αθλητικά παπούτσια! Ολοκαίνουργια... έρχονται προς το μέρος μου... τώρα είναι η ευκαιρία μου... Με συγχωρείτε! Θα ήθελα να πάω στο αεροδρόμιο...», χωρίς φυσικά καμία τύχη ώσπου...

Τρύπωσα κι εγώ σ' ένα μαύρο καλογουλισμένο παράξενο παπούτσι, που είχε σχήμα τριγωνικό, σαν στέγη σπιτιού με κορδόνια. Το πόδι του κυρίου ενοχλήθηκε, όμως έκανε λίγο πιο πέρα κι έτσι χωρέσαμε όλοι χωρίς κανέναν να με καταλάβει.

Με αυτό το παράξενο μεταφορικό μέσο έφτασα ως την πλατεία με τα καφενεία κι όταν ο κύριος έκανε μια στάση, εγώ βρήκα την ευκαιρία να βγω από το παπούτσι του.

Βούτηξα λοιπόν μέσα σ' ένα φλιτζάνι γλυκιάς σοκολάτας που είχε παραγγείλει μια κυρία που καθόταν σ' ένα τραπεζάκι. Ήπια πολύ και την ευχαριστήθηκα. Με μια κίνηση προσγειώθηκα στο στρογγυλό πιατάκι κάτω απ' το φλιτζάνι κι έτρεχα γύρω γύρω όλο χαρά, χωρίς κανείς να με βλέπει. Έκανα πολλούς κύκλους, ώσπου ζαλισμένος ξάπλωσα πάνω σ' ένα κουτάκι από σπέρτα για να ξεκουραστώ. Δυστυχώς για μένα, ο νεαρός ιδιοκτήτης του σπιρτόκουτου το ανοιγόκλεινε συνέχεια, πότε για να καπνίσει (μα τι κακό κι αυτό) και πότε από αμηχανία κι έτσι έχασα την ισορροπία μου κι έπεσα πάλι πάνω στο τραπέζι.

Αφού δεν κατάφερα να ξεκουραστώ, σκέφτηκα να περπατήσω και για να γυμναστώ, μα και για να περάσει η ώρα μου. Χωρίς να το σκεφτώ πολύ, σκαρφάλωσα σ' ένα λεπτό, τεράστιο σκελετό γυαλιών μυωπίας που φορούσε ένας αυστηρός κύριος. Άρχισα να τρέχω πέρα δώθε για να μπορέσω να διαβάσω τις αθλητικές ειδήσεις στην τελευταία σελίδα της εφημερίδας που χάζευαν τα μάτια του κυρίου με τα γυαλιά. Πόσο μεγάλες γραμμές λέξεων είναι οι προτάσεις! Έτρεχα πέρα δώθε, γιατί από την αρχή της κάθε σειράς μέχρι την τελεία που σταματούσε την κάθε πρόταση, είχα να διαβάσω τόσες πολλές λέξεις! Α, και να δω τόσες πολλές φωτογραφίες από διάφορα αθλητικά γεγονότα.

«Α, να! Φωτογραφίες από έναν αγώνα μπάσκετ. Αν είχα μια μπάλα τώρα, έτσι θα έκανα ένα σουτ... χοπ!». Κι όπως δοκίμασα ένα σουτ με την ανύπαρκτη μπάλα να βαραίνει τα δυο μου χέρια, γλίστρησα πάλι και μόλις που πρόλαβα να πιαστώ από μια ακρούλα της εφημερίδας του άγνωστου φίλαθλου κυρίου! Ουφ! Κοίτα τι μπορείς να πάθεις στα καλά καθούμενα! Τι υπάρχουν και χειρότερα;

Κι όμως ναι! Με μια κίνηση ο άγνωστος κύριος δίπλωσε την εφημερίδα του και μαζί δίπλωσε κι εμένα. Έβαλε την εφημερίδα στην τσέπη του και σε λίγη ώρα είχα μπερδευτεί μ' ένα σωρό στρογγυλά νομίσματα που ήταν κρυμμένα εκεί μέσα.

Θα το παραδεχτώ, ήταν ζεστά κι όμορφα, χωρίς θόρυβο και καυσαέριο μέσα σε αυτή την τσέπη. «Το ιδανικό μέρος για ύπνο», σκέφτηκα κι όπως η γλυκιά ζάλη του ύπνου ερχόταν να σκεπάσει αργά τα μάτια μου, βρέθηκα αναποδογυρισμένος εγώ και τα νομίσματα, μέσα στην παλάμη ενός περιπτερά. Εκείνος με τη σειρά του, μας έριξε βιαστικά μέσα σ' ένα κουτί με άλλα νομίσματα. Αλήθεια, αυτά τραβάνε όσοι δοκιμάζουν να περιπλανηθούν στη ζωή τους; Μα πώς θα έβγαινα τώρα από εκεί μέσα;

Όπως όμως θα ξέρετε, γιατί κι εσείς άνθρωποι είστε, η ζωή των ανθρώπων είναι βασανιστικά γρήγορη κάποιες φορές. Με τη φράση, «Τα ρέστα σας κύριε Σοφοκλή μου» και με μια απότομη κίνηση βρεθήκαμε εγώ και τα νομίσματα σε μια άλλη παλάμη κι από εκεί σε μια άλλη τσέπη, αυτή του κυρίου Σοφοκλή.

Μ' αυτόν τον παράξενο τρόπο γνωρίστηκα μαζί του κι αργότερα εξ' αιτίας του, άλλαξε όλη μου η ζωή.

Ο κύριος Σοφοκλής με κουβαλούσε στην τσέπη του χωρίς να το ξέρει, αλλά κι εγώ στριμωγμένος όπως ήμουν εκεί μέσα μαζί με τα κλειδιά και τα γυαλιά του, δεν έπαιρνα σχεδόν ούτε αναπνοή.

Λίγη ώρα αργότερα, εγώ, τα γυαλιά, τα κλειδιά και τα νομίσματα, βρεθήκαμε πάνω σ' ένα σκούρο καφέ τραπέζι, ανάμεσα σε χαρτιά, στυλό, άλλα νομίσματα και πολλά, μα πόσα πολλά βιβλία. Δίπλα τους στεκόταν αδιάφορα μια κάρτα: Σοφοκλής Πολυγραφότατος, Συγγραφέας. Όστε το ταξίδι μου στο Βόρειο Πόλο κατέληξε στο σπίτι ενός συγγραφέα. Ενδιαφέρον! Αντί να χαθώ από απελπισία στο Βόρειο Πόλο, ας χαθώ μέσα στα βιβλία.

«Εσύ μικρέ μου ήρθες στον κόσμο για να μαζεύεις γνώση», θυμήθηκα τη γιαγιά Σοφούλα.

Έμεινα εκεί καιρό, δεν ξέρω πόσο καιρό, μα ήταν η ευκαιρία μου να μάθω όσα πιο πολλά μπορούσα. Ωραία η περιπλάνηση, δε λέω, μα εδώ μπορούσα να μείνω όσο ήθελα, ξεχασμένος, ανάμεσα στα ράφια, μέχρι να τα διαβάσω όλα τα βιβλία, σελίδα-σελίδα, λέξη-λέξη.

Κι ήμουν χαρούμενος! Κολυμπούσα μέσα στις πληροφορίες, τις νέες εικόνες και ιδέες και έτρωγε το μυαλό μου από το φαγητό της γνώσης. Το ένιωθα: Μεγάλωνα! Μα τι σκεφτήκατε; Το σώμα μου ήταν το ίδιο, τα ίδια ρούχα φορούσα, το μυαλό μου όμως μεγάλωνε και μαζί του άλλαζα κι εγώ. Ένα μόνο με στενοχωρούσε κάποιες φορές: Να! Έβλεπα εκεί τον κύριο Σοφοκλή μ' ένα μολύβι κι ένα χαρτί στο χέρι, πάντα η ίδια εικόνα σαν φωτογραφία. Όμως ποτέ το μολύβι του δεν άγγιζε το χαρτί. Έβλεπα κάτι σκόρπιες λέξεις σε άλλα μικρότερα χαρτάκια και στο τέλος όλες οι σημειώσεις, βρίσκονταν σκισμένες στο καλαθάκι της ανακύκλωσης. Η μύτη του μολυβιού ωστόσο,

πάντα καλοζυσμένη και μυτερή, ήταν συνέχεια έτοιμη για μάχη, ποτέ όμως δεν έπαιρνε το σύνθημα για να ξεκινήσει. Έτσι το μολύβι γύριζε στο τέλος άπραγο στη μολυβοθήκη. Κάθε μέρα, η ίδια σκηνή.

Ένα πρωί μια ηλιαχτίδα τρύπωσε απρόσκλητη από το μισάνοιχτο παράθυρο και σημάδεψε με θράσος την κόρη του ματιού μου. Ξύπνησα βίαια, εκεί όπου είχα κοιμηθεί, πάνω σ' ένα λευκό βιβλίο με πέντε χρωματιστούς κύκλους στο εξώφυλλό του. Κι όπως έπινα το γάλα μου, τα δύο μου μάτια άρχισαν να τρέχουν σαν μαγεμένα, ανάμεσα σε όμορφες λέξεις. Πω πω πόσο γρήγορα έτρεχαν! Θαρρείς και φοβόμουν μη μου πάρει κανένα απρόσκλητο χέρι τις λέξεις αυτές απ' το χαρτί μου και δεν μπορούσα να τα σταματήσω:

«Αρχαίο Πνεύμα αθάνατο, αγνέ πατέρα,
του ωραίου, του μεγάλου και του αληθινού,
κατέβα φανερώσου κι άστραψε εδώ πέρα
στη δόξα της δικής σου γης και τ' ουρανού.

Στο δρόμο και στο πάλεμα και στο λιθάρι,
στων ευγενών αγώνων λάμψε την ορμή.
Και με το αμάραντο στεφάνωσε κλωνάρι
και σιδερένιο πλάσε κι άξιο το κορμί»...

Αυτά τα γράμματα είχαν χαράξει στο χαρτί τον Ολυμπιακό Ύμνο. Το μυαλό μου ταξίδεψε μακριά. «Άλλωστε, όλοι δε λένε πως τα πιο απίθανα ταξίδια μπορεί κάποιος να τα κάνει με ένα βιβλίο;», σκέφτηκα.

Ήμουν λέει, στην Ολυμπία και μετά μ' ένα πέταγμα της σκέψης μου, τότε ήμουν στο Παναθηναϊκό και τότε στο Ολυμπιακό στάδιο. Με το μικρό μου χεράκι υψωμένο έδινα το όρκο του αθλητή. Ναι, ήμουν αθλητής! «Citius, Altius, Fortius, πιο γρήγορα, πιο ψηλά, πιο δυνατά», δεν ήμουν απαρατήρητος, ήμουν σας λέω αθλητής.

Εκείνη η μέρα πέρασε τόσο γρήγορα. Με πόση ευχαρίστηση ξεφύλλιζα μία-μία τις σελίδες του βιβλίου, και χανόμουν από φύλλο σε φύλλο! Βρέθηκα στο Στάδιο και έβλεπα τους αρχαίους Ολυμπιακούς αγώνες και μετά μ' ένα γύρισμα της σελίδας βρέθηκα μεμιάς δίπλα στον Πιερ ντε Κουμπερτέν και τους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας το 1896. Ταξίδεψα στη Μόσχα, στο Μόναχο,

στο Λος Αντζελες, στη Σεούλ, στη Βαρκελώνη... Φανταζόμουν πως ήμουν ήδη ένας ξεχωριστός αθλητής. Ολυμπιονίκης!

Γύριζα αδιάκοπα τις σελίδες και συμμετείχα σε κάθε αγώνα, σε κάθε θρίαμβο, για ώρες πολλές, ώσπου να... εκεί στο τέλος μιας σελίδας ήρθε η νύστα, να θολώσει τα δυο μου μάτια! Μια γλυκιά νύστα, όπως εκείνη που έρχεται να σε αγκαλιάσει όταν έχεις παλέψει πολύ για κάτι. Έφερε μαζί της και τον ύπνο και τα όνειρα κι έγινε το μυαλό μου σαν πίνακας του πιο σπουδαίου ζωγράφου. Απλώθηκαν χιλιάδες όνειρα μπροστά μου για να τα ανακαλύψω. Όνειρα σαν κι αυτά που αν δεν τα ακολουθήσεις, θα είναι σαν να αρνείσαι να ανακαλύψεις τα σπουδαία μυστικά της ζωής. Μέσα στην ατέλειωτη αγκαλιά τους άρχισα να τρέχω με μια μοναδικά χαρούμενη μανία.

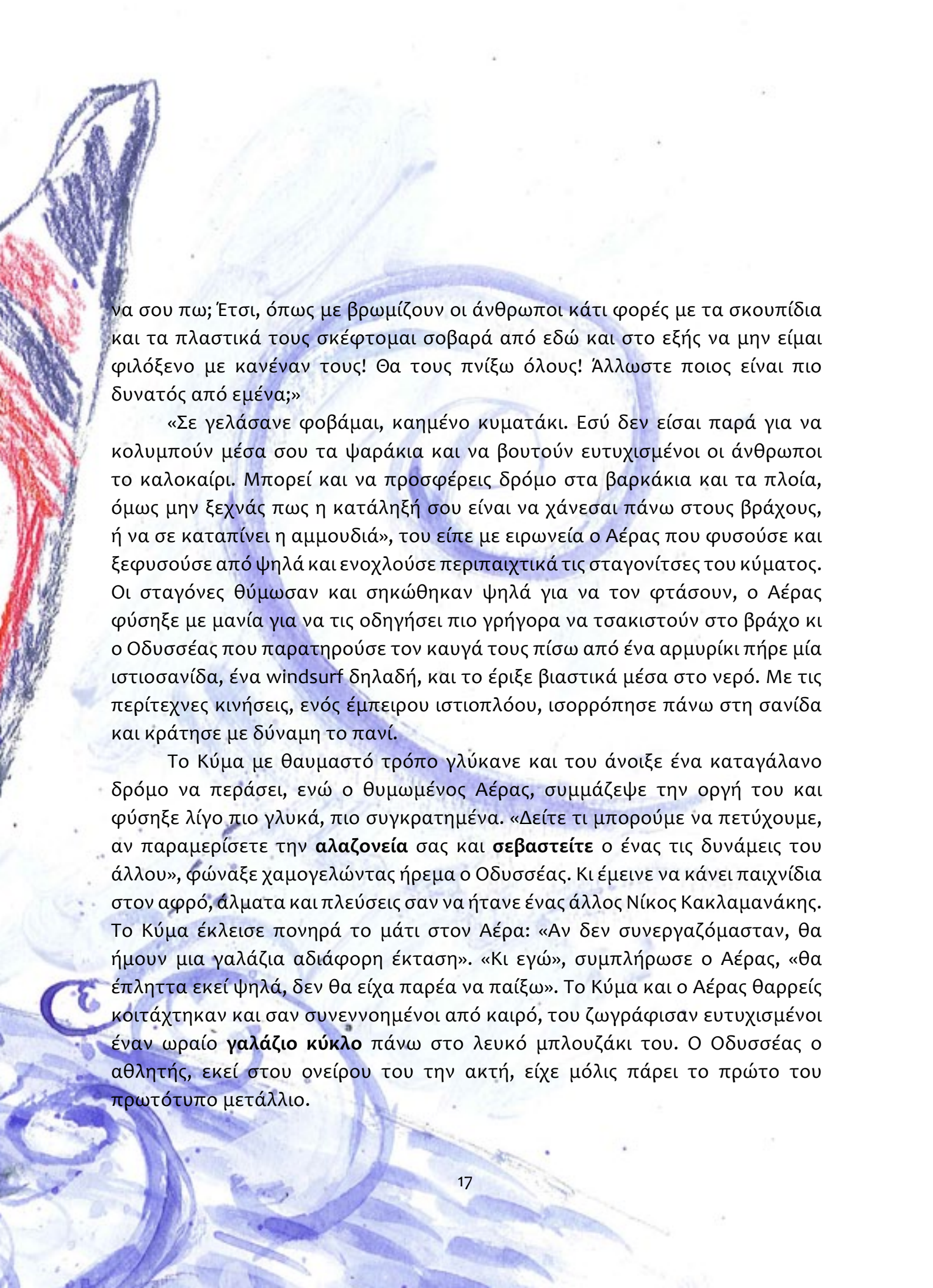

Αέρας και Κύμα

Αλαζονεία και σεβασμός

«Εγώ, αν βάλω όλη μου τη δύναμη και σηκωθώ ψηλά μπορώ να βυθίσω από ένα ξυλάκι μέχρι και ένα υπερωκεάνιο», καυχήθηκε με στόμφο ο Αέρας. Το Κύμα του απάντησε τότε αλαζονικά: «Εγώ όμως μπορώ να ταραξω το γαλάζιο της θάλασσας και να το μετατρέψω σ' ένα άγριο αφιλόξενο μπλε χρώμα... Και

να σου πω; Έτσι, όπως με βρωμίζουν οι άνθρωποι κάτι φορές με τα σκουπίδια και τα πλαστικά τους σκέφτομαι σοβαρά από εδώ και στο εξής να μην είμαι φιλόξενο με κανέναν τους! Θα τους πνίξω όλους! Άλλωστε ποιος είναι πιο δυνατός από εμένα;»

«Σε γελάσανε φοβάμαι, καημένο κυματάκι. Εσύ δεν είσαι παρά για να κολυμπούν μέσα σου τα ψαράκια και να βουτούν ευτυχισμένοι οι άνθρωποι το καλοκαίρι. Μπορεί και να προσφέρεις δρόμο στα βαρκάκια και τα πλοία, όμως μην ξεχνάς πως η κατάληξή σου είναι να χάνεσαι πάνω στους βράχους, ή να σε καταπίνει η αμμουδιά», του είπε με ειρωνεία ο Αέρας που φυσούσε και ξεφυσούσε από ψηλά και ενοχλούσε περιπαιχτικά τις σταγονίτσες του κύματος. Οι σταγόνες θύμωσαν και σηκώθηκαν ψηλά για να τον φτάσουν, ο Αέρας φύσηξε με μανία για να τις οδηγήσει πιο γρήγορα να τσακιστούν στο βράχο κι ο Οδυσσέας που παρατηρούσε τον καυγά τους πίσω από ένα αρμυρίκι πήρε μία ιστιοσανίδα, ένα windsurf δηλαδή, και το έριξε βιαστικά μέσα στο νερό. Με τις περίτεχνες κινήσεις, ενός έμπειρου ιστιοπλόου, ισορρόπησε πάνω στη σανίδα και κράτησε με δύναμη το πανί.

Το Κύμα με θαυμαστό τρόπο γλύκανε και του άνοιξε ένα καταγάλανο δρόμο να περάσει, ενώ ο θυμωμένος Αέρας, συμμαζέψε την οργή του και φύσηξε λίγο πιο γλυκά, πιο συγκρατημένα. «Δείτε τι μπορούμε να πετύχουμε, αν παραμερίσετε την **αλαζονεία** σας και **σεβαστείτε** ο ένας τις δυνάμεις του άλλου», φώναξε χαμογελώντας ήρεμα ο Οδυσσέας. Κι έμεινε να κάνει παιχνίδια στον αφρό, άλματα και πλεύσεις σαν να ήτανε ένας άλλος Νίκος Κακλαμανάκης. Το Κύμα έκλεισε πονηρά το μάτι στον Αέρα: «Αν δεν συνεργαζόμασταν, θα ήμουν μια γαλάζια αδιάφορη έκταση». «Κι εγώ», συμπλήρωσε ο Αέρας, «θα έπληττα εκεί ψηλά, δεν θα είχα παρέα να παίξω». Το Κύμα και ο Αέρας θαρρείς κοιτάχτηκαν και σαν συνεννοημένοι από καιρό, του ζωγράρισαν ευτυχισμένοι έναν ωραίο **γαλάζιο κύκλο** πάνω στο λευκό μπλουζάκι του. Ο Οδυσσέας ο αθλητής, εκεί στου ονείρου του την ακτή, είχε μόλις πάρει το πρώτο του πρωτότυπο μετάλλιο.

Ουρανός και Κεραυνός Θυμός και αποδοχή

Στα όνειρα όπως ξέρετε, ο χρόνος χάνεται. Μπορεί κανείς να ονειρεύεται όσο θέλει. Εκείνο το απόγευμα λοιπόν, την ώρα που ο ήλιος συνηθίζει να βαριέται τις βόλτες του στον Ουρανό, ο Οδυσσέας βάλθηκε να ρίχνει το ακόντιό του όσο πιο μακριά μπορούσε. Να μοιάσει ήθελε στον Τσέχο Ιαν Ζελέζνι, που όπως είχε διαβάσει, είχε κατακτήσει τρία χρυσά Ολυμπιακά μετάλλια.

«Πιο ψηλά... πιο πολλή δύναμη! Πω πω πρέπει να πιω κι άλλο γάλα κι άλλες πορτοκαλάδες, να κάνω κι άλλη γυμναστική». Παρόλο που η σκέψη αυτή ανησύχησε κάπως τον ύπνο του εκείνος συνέχισε να κοιμάται και να ονειρεύεται ρίψεις πολλές. Τι και αν το ακόντιό του μόλις που έβρισκε τον τρόπο να σκίσει τον Ουρανό. Ο Οδυσσέας πάλευε κι ονειρευόταν. Ένας αθλητής άλλωστε, δεν εγκαταλείπει ποτέ τη μάχη του. Με τόσες ρίψεις όμως, ο Ουρανός, που τυχαία εκείνη την ώρα είπε να ρίξει μια ματιά προς τα κάτω για να επιβλέψει το σούρουπο, είδε ξαφνιασμένος τον Οδυσσέα να τον σημαδεύει με το ακόντιό του.

«Α! δε μας φτάνει που οι καπνοί από τα εργοστάσια και τη μόλυνση ανεβαίνουν προς τα εδώ, τώρα θα έχουμε κι ένα αστείο πιτσιρίκι που ονειρεύεται πως είναι αθλητής να μας σημαδεύει μ' ένα ακόντιο; Αυτό πάει πολύ!», στρίγγλισε θυμωμένος. Με μια κίνηση του χεριού του έκανε νόημα στον Κεραυνό που πάντα περιμένει ένα νεύμα για να ξεχυθεί και να δείξει την οργή του Ουρανού. Εκείνος έκανε μια πολύ εντυπωσιακή επίδειξη δύναμης, σκίζοντας τον ουρανό στα δυο με λεπτές τεθλασμένες γραμμές φωτός. Στ' αλήθεια, αυτός ήταν ένας πολύ ξεχωριστός τρόπος να γνωριστεί ο Οδυσσέας με το **θυμό** μα δεν τρόμαξε καθόλου.

«Είμαι μικρός, μα άκουσέ με», ψέλλισε κοιτάζοντάς τον ο Οδυσσέας. «Κάνω απλά προπόνηση, είμαι αθλητής. Ονειρεύομαι να φτάσω τον Ιαν Ζελέζνι και το Μιχάλη Δώριζα. Ησύχασε σε παρακαλώ και μη μου χαλάς το όνειρο με το θυμό σου. Εξ' άλλου ο Ουρανός ανήκει σε όλους όσοι ονειρεύονται. Αν αυτό το **αποδεχτείς** τότε θα με αφήσεις να κάνω την άσκησή μου και στο λέω: μια μέρα θα είσαι περήφανος που φιλοξένησες το ακόντιο μου».

Η φωνή του είχε ένα γλυκό πείσμα και ο Ουρανός κατάλαβε. Μάζεψε όπως όπως τον παρορμητικό Κεραυνό, που είχε στο μεταξύ φροντίσει να κάνει παντού αισθητή την παρουσία του και τον ξανάκλεισε στην θέση του. Τον φυλάει πια εκεί μόνο για έκτακτες περιπτώσεις. Πριν απλώσει τα αστεράκια εδώ κι εκεί για να στολίζει το στερέωμα, ζωγράφισε με αστεροηλιόσκονη έναν **κίτρινο κύκλο** στη λευκή μπλουζίτσα του Οδυσσέα. Ο μικρούλης μας, είχε μόλις κερδίσει το δεύτερό του μετάλλιο.

Γη και Νερό

Εμμονή και σεβασμός στη διαφορετικότητα

Με δύο μετάλλια κατάδικά του και με την βεβαιότητα πως δεν υπάρχει τίποτα που να μη μπορεί να ζήσει κανείς στα όνειρά του, ο Οδυσσέας συνέχισε την περιπλάνησή του στην φαντασίας τα μέρη. Σίγουρα εκεί κρύβονταν κι άλλες, πολλές εκπλήξεις.

«Α! σε παρακαλώ πολύ!!!», ακούστηκε να λέει ενοχλημένη μια φωνή. «Μόνο πάνω στην επιφάνειά μου γίνονται σπουδαία πράγματα. Οι άνθρωποι πατούν και χορεύουν πάνω μου. Εμένα σκάβουν. Εγώ φιλοξενώ τα φυτά που μου σπέρνουν. Εγώ στηρίζω τα δέντρα και τα βουνά. Πάνω σε εμένα χτίζουν τα σπίτια τους και τις πολιτείες τους, άσε που έχω πάνω μου τα ηφαίστεια και τους σεισμούς κι άμα θυμώνω, θυμώνουν κι αυτά. Χρειάζεται να σου πω κι άλλα για να καταλάβεις τη δύναμή μου; Θα μπορούσα να σου μιλάω με τις ώρες για εμένα, γιατί εγώ είμαι η καλύτερη» είπε με ύφος που δε σήκωνε καμία αμφισβήτηση η Γη.

«Να μου επιτρέψεις να σου πω ότι μπορώ με μια απαλή κι απλή μου κίνηση να σε χαράξω και να σε σημαδέψω. Μπορώ να γίνω βροχή, ποτάμι, χιόνι, λίμνη, πάγος και να σκεπάσω τα πιο ωραία σημεία σου. Έτσι δε θα φαίνεσαι εσύ, θα φαίνομαι μόνο εγώ», της απάντησε απειλητικά το Νερό.

Η Γη όμως δεν του έδωσε σημασία καμιά γιατί ήταν γνωστό: όλοι την αποκαλούν «μάννα Γη». Πώς τολμούσε λοιπόν το Νεράκι να υψώσει το ανάστημά του απέναντί της; Η διαμάχη θα ήταν σίγουρα μεγάλη!

Στο μεταξύ ο Οδυσσέας βρισκόταν σ' ένα υπέροχο σημείο του ονείρου του: Εκείνο το πρωί, μόλις είχε δροσιστεί από το καθαρό νερό της θάλασσας, όπου είχε απολαύσει το κολύμπι του. Αμέσως μετά, έτρεχε, λέει, γρήγορα με το ποδηλατάκι του ανάμεσα στα δέντρα και χαιρόταν τον καθαρό αέρα. Σε μια στιγμή, άφησε το ποδήλατο στην άκρη και άρχισε να τρέχει ελεύθερος και χαρούμενος μυρίζοντας το φρέσκο χώμα. Πάλευε να φυλακίσει στο μυαλό του την ενέργεια και τις μυρωδιές της Γης και του Νερού.

Η Γη που ήθελε με αγωνία να αποδείξει ότι ήταν η σημαντικότερη στη φύση είδε τη χαρά του Οδυσσέα εκείνη την ημέρα και συγκινήθηκε. Αυτός ο μικροσκοπικός, φιλόδοξος αθλητής, ρουφούσε κάθε του λεπτό στη φύση κι έπρεπε κι εκείνη να το παραδεχτεί! Σ' αυτή του τη χαρά, είχε συμβάλει και το Νερό.

«Θα μπορούσα να ήμουν αθλητής του τριάθλου, αν κάνατε στην άκρη τις **εμμονές** σας για το ποιος είναι ο καλύτερος από τους δυο σας», μουρμούρισε ο Οδυσσέας.

«Να **σεβαστούμε τη διαφορετικότητά** μας. Να προσφέρει το καλύτερό του ο καθένας μας. Αυτό θα θυμόμαστε για πάντα και θα σου προσφέρουμε άριστη φιλοξενία όταν θα γίνεις ένας διακεκριμένος αθλητής, γιατί από μας ξεκίνησες», είπε η Γη και του χάρισε τον ωραιότερο και πιο στρογγυλό **μαύρο κύκλο**, ίδιο με το σχήμα ενός βότσαλου από τον πάτο του ποταμιού, για να στολίζει τη μπλούζα του. Είχε ήδη τρία πρωτότυπα μετάλλια; Μα πώς να το πιστέψει!

Ήλιος και Σύννεφα Απληστία και μέτρο

Στο μεταξύ, λίγο πιο πέρα μόλις είχε ακουστεί το ξυπνητήρι που καλούσε το βασιλιά Ήλιο να έρθει το συντομότερο να καθίσει στο θρόνο του, όπως έκανε κάθε πρωί. Ή μήπως ήταν το ξυπνητήρι του κυρίου Σοφοκλή που τάραζε τον ύπνο του Οδυσσέα; Όχι, όχι! Να, τα αστεράκια μάζευαν γρήγορα τα πράγματά τους για να φύγουν απ' τον ουρανό. Έπρεπε να προλάβουν πριν ο δύστροπος βασιλιάς Ήλιος εμφανιστεί για να απλωθεί με **απληστία** παντού, απ' άκρη σ' άκρη στο στερέωμα, όταν ξαφνικά ακούστηκε μια φωνή γεμάτη επιμονή:

«Στη σκηνή του ουρανού δεν μπορεί να παίζει πάντα μόνο ο Ήλιος. Να ξαπλώνει κάθε μέρα μόνο εκείνος και εμάς να μας σπρώχνει συνέχεια παραπέρα για να διαλυθούμε. Άλλωστε εμείς υφαίνουμε ένα πάπλωμα προστασίας πάνω από τη γη κι αυτός με τις ακτίνες του το τρυπάει. Και εμείς πάλι απ' την αρχή το μπαλώνουμε. Απαράδεκτο!». Τα Σύννεφα ήταν φανερά ενοχλημένα κι αποφασισμένα να τσακωθούν με τον Ήλιο.

- «Ο ουρανός είναι δικός μου για να απλωθώ, να τον ζεστάνω, να τον χαρώ», μονολογούσε άπληστα ο Ήλιος και απλωνόταν όλο και πιο πολύ στον ουρανό. Ε, τότε τα Σύννεφα έχασαν τη γαλάζια ψυχραιμία τους κι έγιναν γκρι. Μαζεύτηκαν σε μια γωνία κι ετοιμάστηκαν γι' αντεπίθεση. Έπρεπε με κάθε τρόπο να τον παραμερίσουν, να τον περιορίσουν κι αν δεν βρισκόταν κάτι να τους σταματήσει, οι άνθρωποι στη γη θα έβλεπαν σίγουρα μια πολύ άγρια ουράνια μάχη.

Την ίδια ώρα στη γη, κάποιοι μαραθωνοδρόμοι αθλητές, θα ξεκινούσαν από τον τύμβο του Μαραθώνα ως το Παναθηναϊκό Στάδιο ακολουθώντας τη

διαδρομή που είχε τρέξει κι ο Ολυμπιονίκης Σπύρος Λούης στους Ολυμπιακούς αγώνες του 1896. Λίγο πριν την εκκίνηση όμως κοίταξαν με αγωνία τον ουρανό. Εκεί ψηλά μια μάχη ανάμεσα στον Ήλιο και τα Σύννεφα ήταν έτοιμη να ξεκινήσει μαζί με το Μαραθώνιο.

Ο Οδυσσέας που ονειρευόταν πως στεκόταν μαζί με πολύ κόσμο, δίπλα στο δρόμο, κατά μήκος της διαδρομής περιμένοντας να περάσουν οι δρομείς, σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό.

«Κι όμως, αν υπήρχε ένα **μέτρο** στην απληστία τους και συνεργάζονταν ο Ήλιος με τα Σύννεφα, θα βοηθούσαν τους αθλητές να κάνουν τον πιο πετυχημένο αγώνα της ζωής τους», σκέφτηκε.

Ο Ήλιος μάλλον κατάλαβε κάτι και συμάζεψε κάπως τις αναιδώς απλωμένες αχτίδες του. Την ίδια στιγμή, τα Σύννεφάκια βρήκαν εκείνο το γαλανό ανακατεμένο με ελαφριές άσπρες τούφες χρώμα τους κι απλώθηκαν λιγουλάκι μπροστά του. «Λες να άκουσαν τι σκέφτηκα;», χαμογέλασε και τους έκλεισε με βιαστική πονηριά το μάτι.

Ύστερα έστρεψε την προσοχή του στον αγώνα. Έγινε θαρρείς Μαραθωνοδρόμος κι έτρεχε πίσω απ' τους αθλητές, όχι για να τους περάσει, απλώς και μόνο για τη χαρά του αγώνα. Κάπου κάπου, προσπαθούσε να τους φτάσει. Τα μικρά ποδαράκια του μπορεί να κουράζονταν, το μεγάλο του μυαλό όμως τον είχε ήδη οδηγήσει στο βάθρο του νικητή. Χαμογελαστός κι ευτυχισμένος έσκυψε για να καμαρώσει το μετάλλιο στο στήθος του, που ήταν ένας ολοστρόγγυλος **κόκκινος κύκλος** δίπλα στους τρεις που ήδη κοσμούσαν το λευκό μπλουζάκι του. Πόσο χρωματιστά και δοξασμένα ήταν απόψε τα όνειρα του!

Θύελλα και Ποτάμι

Ζήλια και συνεργασία

Ο Οδυσσέας χαμογελούσε ευτυχισμένος στον ύπνο του. Απ' αυτό το όνειρο δεν θα ήθελε σίγουρα να τον ξυπνήσει κανείς.

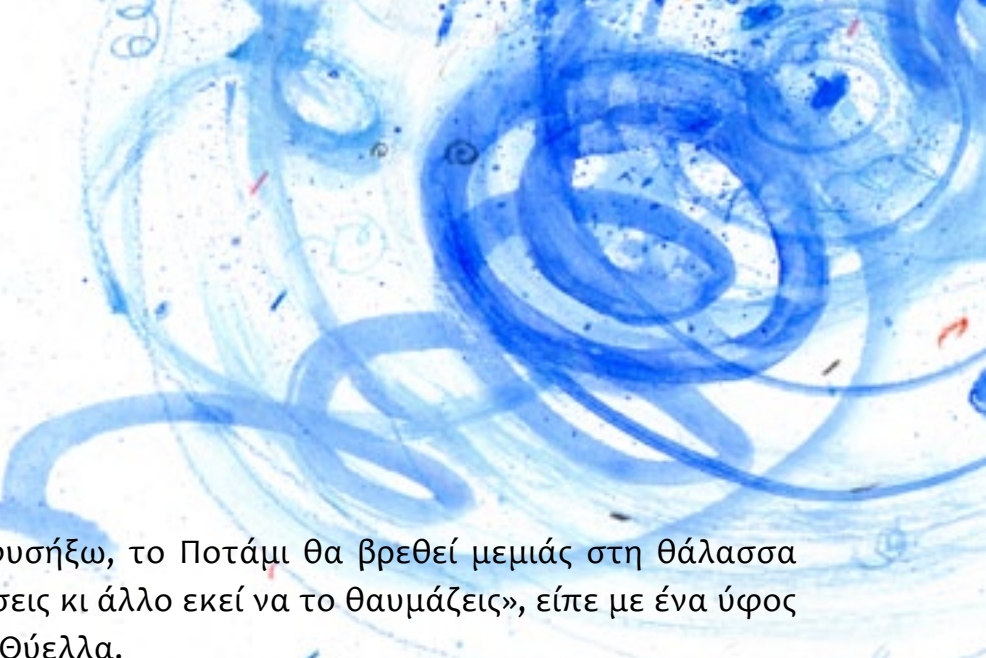
«Ο αθλητισμός είναι πάνω απ' όλα συμμετοχή και χαρά. Στον αθλητισμό έχουμε μια θέση όλοι, με τις χάρες και τα ταλέντα μας, όλοι είμαστε χρήσιμοι. Έτσι μαθαίνουμε να κατακτούμε, να κερδίζουμε, να ζούμε. Κυρίως όμως μαθαίνουμε να αγωνιζόμαστε», σκεφτόταν ευχαριστημένος.

Σ' αυτήν τη σκηνή του ονείρου του, ένα μικρό ποτάμι κυλούσε δίπλα του γλυκά. Ο Οδυσσέας, πλατσούριζε στο νεράκι του και με τα δύο σπιθόνια του μάτια, φωτογράφιζε την κίνηση του ποταμού.

Χαρούμενος όπως ήταν, θέλησε για μια στιγμή να ξεκουραστεί κι έκατσε πάνω σε κάτι στεγνά πετραδάκια.

«Ει, ψιτ, μικρέ! Εσύ που πριν λίγο έτρεχες Μαραθώνιο. Εσύ που τώρα ψάχνεις τριγύρω να με βρεις, εσύ!», άκουσε κάποιον να του ψιθυρίζει συνωμοτικά με το φόβο να μην ακουστεί. Την ίδια στιγμή που ο Οδυσσέας γύριζε με απορία το κεφάλι του εδώ κι εκεί ψάχνοντας από πού ερχόταν η «φωνή», το νερό του Ποταμού σάλεψε λίγο νευρικά. Σαν να καταλάβαινε τι θα ακολουθούσε. Μια κρυφή **ζήλια** το έκανε να κυλήσει ακόμα πιο άγρια παρασύροντας κάτι πέτρες και λίγα κλαδιά. Δύο βατραχάκια που έπαιζαν στις άκρες του, έτρεξαν φοβισμένα να κρυφτούν πίσω από τις καλαμιές. Ζήλεψε το Ποτάμι, γιατί ο θαυμαστής του, ο Οδυσσέας, που τόση ώρα έπαιζε μαζί του, το είχε τώρα παρατήσει.

«Εδώ είμαι, πίσω από το πλατάνι. Έλα κοντά μου λίγο να σου πω». Μια τρομακτική, σαν μαγνήτης δύναμη, τον οδήγησε αμέσως εκεί. «Επειδή σε βλέπω μικροσκοπικό πρέπει να σου πω να πας να κρυφτείς κάπου, φίλε μου. Αχ, ξέχασα! Να συστηθούμε: Εγώ είμαι η Θύελλα, ξαδέρφη του Αέρα και αδερφή του Τυφώνα και ζω στη φύση ελεύθερη. Κανείς δεν μπορεί να με πιάσει και δύσκολα κάποιος μπορεί να μου μοιάσει», είπε η Θύελλα φουσώντας προς το δάσος, επιδεικνύοντας τη μανιασμένη δύναμή της. «Σε είδα πριν να θαυμάζεις το Ποτάμι μικρέ μου, μα να ξέρεις! Κανείς δεν τρέχει πιο γρήγορα από εμένα,

γι' αυτό φυλάξου: Όταν φυσήξω, το Ποτάμι θα βρεθεί μεμιάς στη θάλασσα και μαζί του κι εσύ αν κάτσεις κι άλλο εκεί να το θαυμάζεις», είπε με ένα ύφος απειλητικής προστασίας η Θύελλα.

«Ζηλεύεις καλή μου Θύελλα. Ξέρεις ότι είσαι παντοδύναμη κι όμως ζηλεύεις», της απάντησε γενναία ο Οδυσσέας. Η Θύελλα σχεδόν κοκκίνισε από το θυμό της. Ο Οδυσσέας προσευχήθηκε απλά να μην είχε θυμώσει πάρα πολύ γιατί σίγουρα τότε θα μετατρεπόταν σε ανεξέλεγκτη πύρινη Θύελλα. Το όνειρο θα γινόταν εφιάλτης.

«Μου κάνεις μια χάρη;», είπε ο Οδυσσέας. «Άσε με να σου δείξω τι κακό πράγμα είναι η **ζήλια**. Μη μου θυμώνεις, μπορώ σίγουρα να σε βοηθήσω. Θα σε κάνω να αισθανθείς ότι η δύναμή σου είναι μοναδική, χρήσιμη, γιατί είσαι ξεχωριστή. Αν όμως ζηλεύεις και συγκρίνεις τον εαυτό σου με τους άλλους χάνεις χρόνο από τα σπουδαία πράγματα που μόνο εσύ μπορείς να κάνεις καλή μου Θύελλα». Ο Οδυσσέας που την κοίταζε ήρεμα και άφοβα στα μάτια, αφού της έδωσε ραντεβού την επόμενη ημέρα στο πλατάνι, έφυγε βιαστικά. Η Θύελλα έμεινε να τον κοιτάζει με απορία ενώ το Ποτάμι κυλούσε και πάλι παιχνιδιάρικα, προσποιούμενο πως τόση ώρα δεν τους κρυφάκουγε.

Το επόμενο πρωί η Θύελλα συνεπής στο ραντεβού της, πήγε στο πλατάνι όπου βρήκε τον Οδυσσέα να γυαλίζει το κανό του.

«Υποσχέσου μου πως θα κάνεις ό,τι σου λέω εγώ, μόλις ακούσεις το σύνθημα, όπως κάνουν στους αγώνες», της είπε και έριξε βιαστικά το κανό του στο ποτάμι.

«Κι εσύ Ποταμάκι, άκου: Σήμερα έχουμε έναν παράξενο χορό. Για να τον χαρούμε θα **συνεργαστούμε**, η Θύελλα, εσύ κι εγώ. Η Θύελλα θα παίζει το σκοπό κι εμείς οι δύο θα χορεύουμε», είπε και πήρε το κουπί στο χέρι του. Άρχισε να κωπηλατεί σε μια υδάτινη πίστα ζηλευτή, όπου η **συνεργασία** έκανε το σκάφος του να πλέει σαν να χόρευε απαλά στο νερό. Ο Οδυσσέας δε θ' άλλαζε εκείνη τη στιγμή με όλα τα χρυσάφια του κόσμου. Κανείς δε ζήλευε, κανείς δεν ήθελε να

είναι ο πιο δυνατός, μα κάτω απ' τη μεγάλη ιδέα του αθλήματος όλοι έδωσαν κάτι από το ταλέντο τους κι ο Οδυσσέας κωπηλατούσε επιδέξια. Έμοιαζε όπως πίστευε πολύ με το Γάλλο Ολυμπιονίκη του Κανόε Καγιάκ, τον Τόνυ Εστανγκέ που είχε δει σε ένα άλμπουμ με όλους τους χρυσούς Ολυμπιονίκες, μια μέρα που σκάλιζε τη βιβλιοθήκη του κυρίου Σοφοκλή.

Καθώς πήγε αποκαμωμένος μα ευτυχισμένος να τραβήξει το σαν σπιρτόκουτο κανό του στις όχθες του ποταμού, ένιωσε το φιλικό άγγιγμα της Θύελλας στην πλάτη του.

«Η ζήλια όταν υπάρχει, είναι εκεί... καρφωμένη στις άκρες των ματιών εκείνου που τη φιλοξενεί μέσα του», σκέφτηκε. «Τώρα όμως δεν τη βλέπω, έχει εξαφανιστεί από τα μάτια της Θύελλας». Την είχε διαλύσει με τα κουπιά του. Έτσι όπως τον αγκάλιασε με θαυμασμό, ένα **πράσινο κυκλάκι**, ίδιο με τα φύλλα του πλάτανου, αποτυπώθηκε στη μπλουζίτσα του, που από λευκή είχε πια γίνει χρωματιστή. Έμοιαζε με ζωγραφιά μικρού παιδιού που πιάνει μπογιές στα χεράκια του για πρώτη φορά. Πόσο λαμπερά και δοξασμένα μπορούν να είναι τα όνειρα ενός μικρού παιδιού!

«Ο αθλητισμός είναι το πιο ήρεμο και αποτελεσματικό «όπλο» για όσους δοκιμάσουν να το κουβαλήσουν στη φαρέτρα τους», σκεφτόταν ευτυχισμένος. «Εκείνος μπορεί να νικήσει την αλαζονεία, να γλυκάνει το θυμό, να περιορίσει την απληστία. Μαθαίνει σε όλους την εγκράτεια και μετατρέπει τη ζήλια σε συνεργασία και αλληλοσεβασμό. Τελικά μάλλον γι' αυτό είναι τόσο πεισματικά αφιερωμένοι στον αθλητισμό τόσοι άνθρωποι στη γη», μονολογούσε και όσο σκεφτόταν το πέραςμα του μέσα από τη φύση μια μοναδική ιδέα ενόχλησε το μικροσκοπικό του κεφαλάκι. Μια ιδέα που είχε τρυπώσει εκεί, στο πίσω μέρος του μυαλού του, ζητούσε τώρα περισσότερο χώρο, ήθελε να βγει έξω απ' το μυαλό, να γίνει πράξη. Ξέρετε πως είναι οι ιδέες, έτσι; Αν θελήσουν να ξετρυπώσουν από εκεί που είναι κρυμμένες, δε λογαριάζουν αν τρως, αν χορεύεις, αν κοιμάσαι. Τρέχουν με θάρρος σαν σπρίντερ και δεν τις προλαβαίνει κανείς!

Το ταξίδι

«Θα ταξιδέψω», έλεγε δυνατά. Παραμιλούσε στον ύπνο του τόσο δυνατά, που θα έβαζε κανείς στοίχημα ότι ήταν ξύπνιος!

«Είσαι μικρός, δεν έχεις χρήματα», τον μάλωνε μια φωνή από μέσα του, αυτή η ενοχλητική φωνή που, όταν πας να κάνεις κάτι σημαντικό, θέλει σώνει και καλά να σε φρενάρει και δε σε ξεχνάει ούτε κι όταν ονειρεύεσαι!

«Θα ταξιδέψω», ξανάπε δυνατά με πείσμα.

«Είσαι μικρός, και χωρίς τα κατάλληλα φυσικά προσόντα, αφού τα ποδαράκια σου είναι κοντά και σε κάνουν δυσκίνητο. Άσε που δεν έχεις και καθόλου χρήματα».

«Θα πάω σου λέω!»

«Μα δεν έχεις ταξιδέψει ποτέ ξανά. Μπορεί να περάσεις δοκιμασίες, μπορεί να συναντήσεις, κακοτυχίες και πολέμους. Πού θα πας;», του είπε αυστηρά πάλι η φωνή.

«Θα ταξιδέψω. Κι αν είμαι μικρός, και κοντός, σου θυμίζω πως έχω μια ξεχωριστή αρετή. Έχω την ψυχή, το όραμα και το πείσμα ενός αθλητή και θα πάω, θα ταξιδέψω. Πέρασα ήδη τόσες δοκιμασίες κι έμαθα πολλά. Ξέρεις εσύ τη φράση του Πιερ Ντε Κουμπερτέν: Το σημαντικό δεν είναι ο θρίαμβος, μα ο αγώνας; Θα πάω, θα δώσω κι εγώ τη δική μου μάχη», απάντησε κοφτά κι έβαλε τη φωνή στη θέση της.

Με μοναδική αποσκευή το όραμά του και με τη φόρα χιλίων Ολυμπιονικών, ονειρεύτηκε πως ξεχύθηκε εκεί στην άκρη του βράχου, εκεί όπου ο Αέρας του χάρισε τον πρώτο του κύκλο πάνω στο μπλουζάκι του. Με μια φωνή, τόσο δυνατή, που είναι ν' απορείς πως βγήκε από αυτό το μικρούτσικο στοματάκι, φώναξε το Κύμα κι εκείνο κολύμπησε, σαν ανίκητος πρωταθλητής προς τη μεριά του. Μετά έγνεψε στη Θύελλα κι εκείνη έτρεξε σαν δρομέας κοντά του. Κάλεσε έπειτα τα Σύννεφα κι εκείνα μαζεύτηκαν σαν πανύψηλοι μπασκετμπολίστες έτοιμοι να τον σηκώσουν ψηλά στους ώμους τους για να διεκδικήσει το μετάλλιο της ζωής του. Σφύριξε και στον ατίθασο Αέρα και παρόλο που είχε να φύσει σε μια ιστιοδρομία στο Αιγαίο πέλαγος, τα παράτησε όλα και ήρθε στο κάλεσμα του Οδυσσέα. Άλλωστε βρε παιδιά, όλα γίνονται στα όνειρά μας...

«Στην πλάτη μας θα ανέβεις! Θα σε πάμε όπου θες, είναι χαρά μας», είπε πρόθυμα ένα συννεφάκι με δαντελωτές άκρες.

«Θέλω να ταξιδέψω, αλλά μόλις σας το ζητήσω να με ξαναγυρίσετε στην Ελλάδα. Θέλω να πάω οπωσδήποτε στην Ολυμπία. Μην μπερδευτούμε και πάμε αλλού γιατί εκεί όπως έμαθα, ανάβει με τη βοήθεια του Ήλιου μια φλόγα....»

«Η **Ολυμπιακή φλόγα**», τον διέκοψε ο Ήλιος που πάλευε να συνεννοηθεί με τις αχτίδες του. Βλέπετε άλλες ήθελαν να ζεστάνουν το στερέωμα και άλλες είχαν ξεσηκωθεί να συνοδεύσουν τον Οδυσσέα.

«Ονειρεύομαι να βρεθώ στην Ολυμπία σας λέω! Να βρω το σημείο που «γεννάει» την Ολυμπιακή φλόγα και αφού την ανάψουμε να τη δώσω και πάλι στα χέρια του Ήλιου για να την κρατήσει ψηλά και να τη βλέπει όλος ο κόσμος, σαν ένα σύμβολο **αγάπης, ειρήνης κι ενότητας**. Να τη βλέπουμε κάθε μέρα και να μην ξεχνάμε το οικουμενικό μήνυμά της, αυτό είναι το όνειρό μου. Με βοηθάτε;», ρώτησε με αγνό παιδικό πάθος, που δεν άφηνε σε κανέναν το περιθώριο να του πει όχι.

Έφτανε ένα φύσημα του Αέρα για να ξεκινήσουν τα Σύννεφα το παιχνιδιάρικο ταξίδι τους. Άλλωστε ο επιβάτης τους ήταν πανάλαφρος κι η αποστολή τους ήταν πιο ευχάριστη από το να μαζευτούν και να βρέξουν πάνω από το Λονδίνο, αμέσως μετά να απλώσουν μια πρόχειρη γκρίζα συννεφένια τέντα πάνω από τη Σαγκάη και να τρέξουν στα γρήγορα να χιονίσουν και στο Νότιο Πόλο.

Η Γη, το Κύμα κι η Θύελλα, παρακολουθούσαν από μακριά, όμως του είχαν δώσει όρκο: Αν τους χρειάζονταν θα ήταν όλοι τους εκεί, με μια μόνο κίνηση του χεριού του. Πόσο χαρούμενος ήταν για τη βόλτα που ετοιμαζόταν να πάει!

Σαν έμπειρος πιλότος λοιπόν, έδινε το πρόσταγμα να περάσουν πότε πάνω από μια ήπειρο και πότε πάνω από έναν ωκεανό και ξανά πάλι πάνω από μια ήπειρο. Έτσι θα περνούσαν πάνω και από τις πέντε ηπείρους χωρίς να μείνει καμιά που να μην τη φωτογραφίσει με τα ματάκια του. Το ταξίδι αυτό, ήταν σαν να βρισκόταν μέσα στο πιο μαγευτικό τρενάκι στο λούνα πάρκ που άλλοτε δεν του επέτρεπαν λόγω ύψους να μπει. Τα μάτια του ήταν ορθάνοιχτα, σχεδόν δεν τα ανοιγόκλεισε ούτε μια φορά. Είδε βουνά, δάση, χωράφια, λιμάνια. Είδε πολιτείες και χωριά, ζωγραφισμένες ακτογραμμές, καταρράκτες, λίμνες και ποτάμια. Είδε στάδια και γήπεδα, άδεια ή και γεμάτα από κόσμο, είδε ανθρώπους να περπατούν, να χορεύουν, αθλητές να ιδρώνουν. Σίγουρα δεν προλάβαινε να κρύψει στις αποθήκες του μυαλού του, όλα όσα έβλεπε. Μαγεία!

«Μα τι είναι αυτό; Εκεί, να, εκεί κάτω», φώναξε δείχνοντας με έκπληξη με τα μικρά του τα χεράκια.

Πράγματι, ένα γκρι σύννεφο, διαφορετικό από τα άλλα σύννεφα, ανέβαινε προς τα πάνω για να τους κόψει το δρόμο απειλητικά. Μύριζε άσχημα, οι άκρες του δεν ήταν δαντελωτές, όπως είναι συνήθως οι άκρες κάθε σύννεφου, αλλά μαύρες, σαν κακοσκισμένα πανιά.

Το θέαμα τράβηξε την προσοχή του Οδυσσέα τόσο που με περιέργεια προσπάθησε να μετακινηθεί λίγο αριστερά, λίγο δεξιά, πάνω στο σύννεφο που τον μετέφερε, για να δει καλύτερα. Του φαινόταν ότι έκρυβε κάτι πορφυρό από κάτω του. Μα ναι! Στ' αλήθεια έκρυβε μια φλόγα.

«Εδώ θέλω να σταματήσουμε», είπε αποφασιστικά.

Τα Σύννεφα που είχαν περάσει αμέτρητες φορές από το σημείο αυτό, σκούνησαν συνωμοτικά το ένα το άλλο κι έκαναν πως δεν άκουσαν... Βιαστικά προχώρησαν παρακάτω. «Εδώ σας είπα. Εδώ θέλω να κατέβω», είπε με σιγουριά και με μια επιδέξια κίνηση ο μικρός προσγειώθηκε σε μια γκρίζα πολιτεία «στολισμένη» από φλόγες, μαύρους καπνούς και ερείπια.

Εκεί που ίσως υπήρξε κάποτε ένα σχολείο, είχε τώρα απομείνει μόνο μια αυλή, γεμάτη χαλάσματα και εκεί που ίσως υπήρξε άλλοτε ένα λούνα πάρκ,

είχε μόνο απομείνει μια έρημη πίστα από εγκαταλειμμένα συγκρουόμενα αυτοκινητάκια. «Λες κι ένα γκριζοκόκκινο πέπλο είχε γαντζωθεί σ' αυτή την πολιτεία», σκεφτόταν καθώς προσπαθούσε να κοιτάξει μέσα από το σπασμένο τζάμι ενός έρημου σπιτιού.

«Εδώ μικρέ μου κάθε σπίτι δεν κρύβει ανθρώπους. Εδώ σε κάθε σπίτι, σε κάθε γειτονιά, μένει μόνο ο φόβος και η ερημιά», άκουσε να του λέει μια άγνωστη φωνή. «Ο πόλεμος σκότωσε τα όνειρά μας. Τώρα πια ζούμε με μοναδική παρέα το φόβο», πρόσθεσε η φωνή. Ο Οδυσσέας μ' ένα διαμαντένιο δάκρυ γύρισε προς το μέρος της. Ένας ηλικιωμένος άνθρωπος που στεκόταν τλαιπωρημένος απέναντί του, του φώναξε: «Φύγε μικρέ μου, φύγε από τούτο τον τόπο. Κανείς δεν έρχεται πια εδώ. Εδώ έχουμε ό,τι σκοτώνει τη ζωή και μουτζουρώνει τα ιδανικά: Εδώ **έχουμε Πόλεμο**».

Το δάκρυ του Οδυσσέα θα είχε σίγουρα μουσκέψει ήδη τη σελίδα του βιβλίου που φιλοξενούσε αυτόν το βαθύ, γεμάτο όνειρα ύπνο του. Τι να κάνει, να ξυπνήσει; Μα πώς θα μπορούσε το όνειρο του να μείνει στη μέση;

«Και τα παιδιά; Θέλω να μου πεις πού είναι της πολιτείας αυτής τα παιδιά;», ρώτησε αποφασιστικά. Ήταν τέτοιο το βλέμμα του που ο ηλικιωμένος άνθρωπος, έσκυψε μαλακά κοντά στο αυτί του και του ψιθύρισε το μυστικό του.

Το ίδιο μεσημέρι ο Οδυσσέας, ονειρεύτηκε πως βρέθηκε μέσα στο γήπεδο της περιοχής. Εκεί ήταν λέει, ασφαλείς, όλες οι οικογένειες που είχαν γλυτώσει από τον Πόλεμο.

Ο Οδυσσέας ανακάλυψε μια κοινωνία που πάλευε να ζήσει κάτω από το γκριζο πάπλωμα που είχε απλώσει ο καπνός της φωτιάς στον ουρανό. Όχι, σίγουρα δεν ήταν εδώ η φλόγα που αναζητούσε, ήταν όμως εδώ η φλόγα της ζωής. Περπάτησε ανάμεσα στον κόσμο, βρήκε παιδιά κι άλλα παιδιά, πολλά παιδιά. Αυτά τα παιδιά, δεν είχαν ροζ μάγουλα, δεν είχαν το γέλιο ζωγραφισμένο

αλλά κρεμασμένο στο στόμα τους, δεν είχαν ποδήλατο, ούτε είχαν ποτέ τρέξει ελεύθερα στη φύση. Δεν είχαν παιχνίδια, δεν είχαν όνειρο, δεν ήξεραν με λίγα λόγια να ζήσουν χωρίς πόλεμο.

Ο Οδυσσέας έμεινε εκεί για μέρες, να παρατηρεί, να τους μιλάει, να τους τραγουδάει. Έμεινε για να τους βοηθήσει να ξεχαστούν και να τους δώσει κάτι από το όνειρο του, να τους παρακινήσει να παλέψουν για ένα ιδανικό, για να «ξαναχρωματίσουν», να κερδίσουν τη ζωή τους. Τους έμαθε να ζωγραφίζουν, να παίζουν, να τρέχουν, να φτιάχνουν αυτοσχέδιες μπάλες και να παίζουν ποδόσφαιρο, να πετούν πλαστικά πιατάκια μακριά σαν άλλοι δισκοβόλοι και να πηδούν με γέλιο μέσα στο σκάμμα.

Τα βράδια τους μάζευε σε μια άκρη και τους έλεγε ιστορίες, πολλές ιστορίες από τις περιπέτειές της ζωής του, από τη γνωριμία του με τα στοιχεία της φύσης κι από τους ευγενικούς αγώνες μαζί τους. Τους μίλησε και για το ταξίδι του. Άλλωστε ψάχνοντας την Ολυμπιακή φλόγα βρέθηκε κοντά τους.

Όταν είδε ότι μιλώντας τους για τον αθλητισμό τα μάτια τους έλαμπαν, πάλευε να θυμηθεί όσα είχε διαβάσει στα βιβλία του κυρίου Σοφοκλή για να τους τα διηγηθεί. Θυμήθηκε την Αρχαία Ολυμπία και την Ιερά Αλτη όπου γίνονταν οι αγώνες. Τους μίλησε για τα αγωνίσματα του δρόμου, του δίσκου, της πάλης, του παγκρατίου και των αρματοδρομιών. Τους μίλησε για την αναβίωση των σύγχρονων αγώνων από το Βαρώνο Πιερ Ντε Κουμπερτέν, τη μεγάλη τιμή να στεφθεί κανείς Ολυμπιονίκης και έτσι, όπως έβλεπε ότι στα μάτια τους μέσα στο σκοτάδι του φόβου, χάραζε ένα **όραμα**, συνέχιζε με περισσότερο πάθος να μιλάει, χαρίζοντάς τους τη δυνατότητα να ονειρευτούν ένα κόσμο που ποτέ ως τότε δεν είχαν γνωρίσει. Ας έπαιζε απ' έξω με τα βίαια παιχνίδια του ο Πόλεμος. Ο ήχος από τα πυρομαχικά και τα κροταλίσματα δεν έφτανε μέσα στο γήπεδο. Μ' ένα μαγικό τρόπο οι χαρούμενες φωνές από τα αθλητικά παιχνίδια, σκέπαζαν τις ενοχλητικές κραυγές του.

Ο Οδυσσέας ένιωθε πως ο καιρός πλησίαζε. Τα παιδιά είχαν μνηθεί μ' έναν ξεχωριστό τρόπο στις αρετές του αθλητισμού κι έβλεπαν κάτι να λάμπει μέσα στις γκρίζες ζωές τους. Εκεί, μέσα στο στάδιο, το καταφύγιο του πολέμου τους, θέλησε να δώσει μια φρέσκια πνοή στα αδύναμα από το οξυγόνο της ελπίδας πνευμόνια τους.

Μικροσκοπικός καθώς ήταν, σκέφτηκε ν' ανέβει πάνω σ' έναν προβολέα, στην οροφή του σταδίου, για να τον βλέπουν όλοι, όμως πριν το κάνει είχε παρακαλέσει όλους τους μεγάλους να μείνουν σιωπηλοί στις κερκίδες.

Τα παιδάκια μαζεύτηκαν γρήγορα στο κέντρο του γηπέδου, πολλά παιδιά, εκατοντάδες παιδιά κι ο Οδυσσέας άπλωσε μπροστά τους ένα λευκό πανί, ατέλειωτο σαν το όνειρό του.

Με χρώματα φωτεινά τα παιδιά το γέμισαν. Το στόλισαν με δάση που δεν είχαν περπατήσει, θάλασσες που δεν είχαν κολυμπήσει, θύελλες που δεν είχαν γνωρίσει, ποτάμια που δεν είχαν ακολουθήσει, ουρανούς που δεν είχαν κοιτάξει, νερό δροσερό που δεν είχαν δοκιμάσει και στη μέση ζωγράφισαν τον ήλιο που ποτέ δεν είχαν αντικρύσει χωρίς το γκρίζο κάλυμμα με το οποίο τον σκέπαζε ο πόλεμός τους. Τριγύρω αθλητές, δρομείς, ιππείς, παλαιστές, άλτες, κολυμβητές, ιστιοπλόοι, κωπηλάτες, ποδοσφαιριστές, ακοντιστές, τενίστες, όλοι σε μια κατάσταση κίνησης κι ευφορίας. Εκείνος σκαρφαλωμένος πάνω στον προβολέα, παρακολουθούσε από ψηλά με αγωνία και προσοχή. Κάποια στιγμή τα παιδάκια άκουσαν τη φωνή του να αντηχεί σε όλο το στάδιο:

«Παιδάκια! Ξεχάστε για λίγο τον πόλεμο! Πείτε λοιπόν πως βρίσκεστε εκεί, ανάμεσα στη ζωγραφιά σας. Θέλετε να σκεφτούμε ότι είστε εσείς οι αθλητές που ζωγραφίσατε; Ταξιδέψτε με τη φαντασία σας στους Ολυμπιακούς αγώνες της αρχαιότητας ή του μέλλοντος και σκεφτείτε πως είστε αγωνιστές, αθλητές και γιατί όχι, νικητές. Μαζί μάθαμε να αγωνιζόμαστε, σ' αυτό εδώ το στάδιο, με τον πόλεμο να τριγυρνάει απ' έξω, κι όμως δεν τον φοβόμαστε πια. Στο πανί μας λοιπόν δεν υπάρχει μαύρο χρώμα.» Στη φωνή του κρυβόταν όλη η αγωνία του να εμψυχώσει τα παιδιά.

«Για να φτάσω σ' εσάς περιπλανήθηκα στη φύση, άλλωστε η περιπέτεια μ' αρέσει τόσο! Γνώρισα πέντε πράγματα που αγαπούν να καταστρέφουν ό,τι όμορφο υπάρχει στον κόσμο που μεγαλώνετε: **την αλαζονεία, το θυμό, την απληστία, τη ζήλια, την εμμονή**, μα τα νίκησα. Ξέρετε πως; Χρησιμοποιώντας σαν βοηθό μου **τον αθλητισμό**. Εκείνος έφερε μαζί του και τους δικούς του βοηθούς: **τον αλληλοσεβασμό, την αποδοχή, τη συνεργασία, το μέτρο, το σεβασμό στην διαφορετικότητα του καθενός από μας**, και τους τρύπωσε στο κεφάλι μου. Με τη βοήθειά λοιπόν όλων αυτών, έφτασα μέχρι εδώ.»

Τους είπε κάθε περιπέτειά του. Πως το Κύμα μάλωνε με τον Αέρα κι εκείνος με την ιστιοσανίδα του, τους συμφιλίωσε. Τους είπε ακόμα πως αυτός

κι ο Κεραυνός έγιναν φίλοι μια μέρα που έπαιζε με το ακόντιο του στον Ουρανό. Τους μίλησε για τη διαφωνία του Νερού με τη Γη και το τρίαθλο, την ένταση ανάμεσα στον Ήλιο και τα Σύννεφα και τον τέλειο μαραθώνιο που έγινε, όταν κατάφεραν να συμφιλιωθούν αλλά και για τη Θύελλα και το Ποτάμι που λίγο έλειψε να τσακωθούν από τη ζήλια τους.

Ύστερα τους μίλησε ξανά για το όνειρο κάθε αθλητή, τους Ολυμπιακούς αγώνες. Ταξίδεψαν νοερά στην Αρχαία Ολυμπία, έγιναν αθλητές προς τιμή του Δία, μπήκαν θριαμβευτές στο Παναθηναϊκό Στάδιο και κέρδιζαν κόντινους και μετάλλια. Κι έμαθαν πως κατά τη διάρκεια των αγώνων, **τα όπλα και τα σπαθιά κατέβαιναν και έτσι πάντα κατεβαίνουν μαζί τους ο φόβος, ο τρόμος, ο πόλεμος, η αλαζονεία, η ζήλια, η απληστία και ο θυμός.**

Σαν να είχε κάνει λίγο πιο πέρα τη θλιβερή σκιά του ο Πόλεμος. Όσο ο Οδυσσέας μιλούσε στα παιδιά, οι μεγάλοι από τις κερκίδες παρακολουθούσαν αυτό το μικροσκοπικό επισκέπτη και φίλο των παιδιών τους, σαν να έβλεπαν τον πιο ψηλό και σπουδαίο άνθρωπο στη γη. Τη νύχτα, όταν πια το στάδιο έμοιαζε όχι με καταφύγιο αλλά με στάδιο που φιλοξενούσε αγώνες και χαρά, ο Οδυσσέας έδωσε το σύνθημα και...: «**Ενα- δύο-τρία... Ε-ΚΕ-ΧΕΙ-ΡΙΑ**», φώναξαν με όλη τους τη δύναμη τα παιδιά κι ο πόλεμος τρόμαξε και κρύφτηκε. Έμοιαζε θαρρείς όχι σαν κακό τέρας που ταλαιπωρεί τους ανθρώπους, αλλά σαν ένα τρομαγμένο, γκρίζο, λερωμένο, εξαθλιωμένο ποντικάκι που έτρεχε να κρυφτεί στην πιο απόμερη κρυψώνα να σωθεί. Στο πανό τους έγραψαν απ' άκρη σ' άκρη αυτή τη λέξη: **Εκεχειρία!**

«Η **Εκεχειρία** εξασφαλίζει ότι τα όπλα κρύβονται εκεί στο μπαούλο μαζί με το μίσος, το φόβο, τη ζήλια, την απληστία, το θυμό, κι όσο προσωρινή κι αν σας φαίνεται, γίνεται, για να μπορούν όσοι συμμετέχουν στους αγώνες να ταξιδεύουν. Ελάτε! Βιαστείτε! Εκτός από τα χρώματα που έχετε ήδη βάλει, φορτώστε και με όνειρα το πανό σας και ακολουθήστε με. Είστε αρκετά καλοί αθλητές, πιστέψτε το και πάμε λοιπόν. Μαζί θα ψάξουμε την Ολυμπιακή φλόγα και μαζί θα μιλήσουμε στον κόσμο για την **Ειρήνη**. Εσείς, μικρά παιδιά που γεννήθηκαν στον πόλεμο, είστε οι καταλληλότεροι για να μιλήσετε για Ειρήνη».

«Γι' αυτό μας είπες την ιστορία με το Κύμα και τον Αέρα;», ρώτησε με δυο σπίθες στα μάτια μια κοκκινομάλλα μικρούλα που καθόταν μπροστά μπροστά. «Έκαναν κι αυτοί εκεχειρία, για να κάνουν εσύ ιστιοσανίδα;»

«Το ίδιο έκαναν και ο Ουρανός με τον Κεραυνό, το Νερό με τη Γη, ο Ήλιος με τα Σύννεφα, η Θύελλα με το Ποτάμι», φώναξαν όλοι που σιγά σιγά ανακάλυπταν το λόγο της περιπλάνησής του.

Με ένα πέρασμα σαν αστραπή βγήκαν από το στάδιο όλα τα παιδιά. Η ιδέα του Ίφιτου, του Λυκούργου και του Κλεισθένη, που υπέγραψαν τη μεγαλύτερη σε διάρκεια ειρήνη στην ιστορία της ανθρωπότητας, τους καθοδηγούσε μαζί με το όνειρο του Οδυσσέα. «Είστε καλλιτέχνες! Είστε κι αθλητές! Εσείς και μόνο εσείς μπορείτε και πρέπει να ταξιδέψετε μαζί μου», τους είπε ο Οδυσσέας και πολύ γρήγορα, τα μεγαλύτερα και πιο γαλανά σύννεφα τ' ουρανού κατέβηκαν χαμηλά για να τους φορτώσουν προσεκτικά στη ράχη τους και να ξεχυθούν στην αναζήτηση της Ολυμπιακής φλόγας. «Μπορούμε να έρθουμε μαζί κι εμείς;» ρώτησαν παιδάκια που ο πόλεμος, μες την απροσεξία του, τα είχε πληγώσει όχι μόνο στην ψυχή, αλλά τα είχε τραυματίσει και στο σώμα, αφήνοντας για πάντα πάνω τους τη μαύρη του σφραγίδα.

«Εσείς θα έρθετε πρώτοι απ' όλους! Κοιτάξτε εμένα! Στον αθλητισμό δεν περισσεύει κανείς! Είμαστε όλοι χρήσιμοι, υπάρχει χώρος στον αγώνα για όλους!» και με γρήγορες κινήσεις βολεύτηκαν όλοι πάνω στα σύννεφα, αφού πρώτα κρέμασαν και το ολοστόλιστο πανό τους, ώστε να είναι ορατό από όπου κι αν περνούσαν ταξιδεύοντας.

Στη διαδρομή τους μίλησε για τους **Παραολυμπιακούς Αγώνες**, τη γιορτή των μεγάλων μαχητών, και τα παιδιά γέμισαν με πολύτιμη ενέργεια και διάθεση να προσπαθήσουν. Ο Πόλεμος είχε μόλις πάρει ένα γερό μάθημα κι εκείνη την ημέρα άκεφα σωριάστηκε σε μια γωνιά. Δεν είχε πια καμία διάθεση να παίξει με τα απαίσια παιχνίδια του.

Το αληθινό όνειρο

Ένας θόρυβος και κάτι φωνές ξύπνησαν τον Οδυσσέα εκείνο το πρωί. Όστε όνειρο ήταν;

Κατσούφιασε με τη ζάλη που έχει το κεφάλι όταν προσπαθεί να μην ξεχάσει ούτε λεπτό από ένα όνειρο. Αλήθεια, πού είχε χαθεί εκείνο το βράδυ;

Με μιας πήδηξε πάνω στο χερούλι του παραθύρου. Ήθελε τόσο πολύ να δει το φως της μέρας. Έκανε μια άνετη κίνηση να γυρίσει το χερούλι, όμως εκείνο ήταν επίμονα κλειδωμένο. «Α, δεν γίνεται! Εγώ είμαι αθλητής, θα τα καταφέρω», σκέφτηκε και κρεμάστηκε από το σιδερένιο χερούλι. Χοροπήδησε πάνω του, ξανακρεμάστηκε... τίποτα αυτό, λες και είχε ορκιστεί να μείνει για πάντα κλειδωμένο.

«Μα! τι κάνει άραγε όλος αυτός ο κόσμος εκεί έξω», παρατήρησε ο Οδυσσέας, όμως το χερούλι εκεί, ακίνητο αρνιόταν πεισματικά να τον αφήσει να βγει από το σπίτι. «Δεν μπορείς να με κλείσεις εδώ μέσα», σκέφτηκε θυμωμένος και σκαρφάλωσε στη βιβλιοθήκη πιο πάνω κι από το τελευταίο ράφι με τις εγκυκλοπαίδειες όπου δεν είχε πατήσει το πόδι του ποτέ μέχρι εκείνη την ημέρα. Ε, κι από εκεί έφτασε μέχρι το μικρό μισάνοιχτο φεγγίτη και κόλλησε τη μυτίτσα του στο τζάμι. Λίγο έλειψε να προσγειωθεί ανώμαλα στον κήπο καθώς το μικρό τζαμάκι υποχώρησε, όμως ευτυχώς, ο φρέσκος αέρας του χάιδεψε φιλικά το μάγουλο. Μ' ένα πηδηματάκι, «ωπ», βρέθηκε πάνω σ' ένα κυπαρίσσι και από 'κει στην ελιά της αυλής. Ε, τώρα πια ήταν κοντά στο έδαφος.

Ο κόσμος που ήταν συγκεντρωμένος χειροκροτούσε δυνατά. Άλλοι έσκυβαν το κεφάλι τους για να δουν καλύτερα κι άλλοι πάλευαν πότε να βγάλουν μια φωτογραφία και πότε να σκουπίσουν τα μάτια τους από τη συγκίνηση.

«Τι να γίνεται άραγε εδώ; Είναι κι αυτό το ύψος μου που δε με βοηθάει να δω», σκέφτηκε προβληματισμένος. «Το ύψος μου;». Τότε άρχισε να τα βλέπει όλα αλλιώς. «Αυτό είναι το μεγαλύτερό μου πλεονέκτημα!», σκέφτηκε κι άρχισε να περνάει με θάρρος, ανενόχλητος, κάτω από τσάντες, δίπλα από παπούτσια κι ανάμεσα από πετραδάκια, ώσπου κατάλαβε γιατί όλοι κοίταζαν προς την ίδια μεριά συγκινημένοι.

Ένα μικρό αστραφτερό δάκρυ κύλησε ξαφνικά από το αριστερό του

ματάκι. Α! να κι άλλο ένα στο δεξί! Κι άλλα πολλά, μια βροχή δακρύων, σαν βροχή αστεριών κατηφόριζαν από το μάγουλο στο λαιμό κι από εκεί έβρισκαν φιλοξενία πάνω στο μπλουζάκι του. Σκούπιζε τα ματάκια του με γρήγορες κινήσεις μην τύχαινε να τον δει κανένα μάτι. Τα δάκρυα όμως είναι οι πιο γρήγοροι δρομείς... τρέχουν με μανία όταν κάποιος τους ανοίξει την πόρτα κι άντε μετά να τους προλάβεις.

Μέσα στα θολωμένα από τα δάκρυα μάτια του είδε, σαν βγαλμένο από το μεγάλο όνειρό του, το πιο απίθανο θέαμα: Ένας ψηλός, καλογυμνασμένος άντρας κρατούσε με μοναδική περηφάνια ψηλά μια δάδα και πάνω της καθισμένη, σαν παγκόσμια αναγνωρισμένη περήφανη αρχόντισσα η φλόγα, η **Ολυμπιακή φλόγα**. Ο Οδυσσέας τώρα έκλαιγε από τη χαρά του. Στη θωριά της άλλωστε η συγκίνηση μπορεί εύκολα να γίνει κλάμα. Κλάμα χαράς και λύτρωσης για όσα εκείνη κλείνει μέσα στο φως της: **την ειρήνη, την αλληλοβοήθεια, τη συναδέλφωση, την ενσυναίσθηση, την ομαδικότητα, την εκεχειρία**. Μικρούλης καθώς ήταν βάλθηκε να χειροκροτά με μανία. Άλλες φορές το χειροκρότημά

του δεν ακουγόταν καθόλου, μα αυτή τη φορά ήταν ίδιο νόμιζε με τους ήχους χιλίων τυμπάνων.

Η φλόγα στα χέρια του αθλητή όλο και πλησίαζε κι ο Οδυσσέας προσπαθούσε να τρυπώσει ακόμα πιο μπροστά για να τη δει και να νιώσει τη δύναμη της ενέργειάς της. Ένα αναιδέστατο κίτρινο παπούτσι του έδωσε μια σπρωξιά κι ο Οδυσσέας έπεσε από το πεζοδρόμιο, μα δεν τον ένοιαξε. Σηκώθηκε όπως όπως, όταν μια τεράστια σκιά του έκρυψε το φως.

Ένα χέρι κατέβηκε προς το μέρος του. Σ' αυτόν; Τον μικρούλη, κοντό και απαρατήρητο; Ναι, σ' αυτόν! «Η σκιά», που ήταν ένας πρώην Ολυμπιονίκης αθλητής, άπλωσε το χέρι της και ακούμπησε φιλικά το δικό του. Του έδωσε με αποφασιστικότητα τη δάδα κι ένα κλαδί ελιάς, σύμβολο αιώνιας ειρήνης. Με τα δύο του χεράκια που έτρεμαν, πάλεψε να κρατήσει τη δάδα όσο πιο ψηλά μπορούσε.

Μεμιάς οι πέντε σκόρπιοι κύκλοι πάνω στη λευκή μπλουζίτσα ενώθηκαν σε πέντε τεμνόμενους κύκλους, ίδιους με τους κύκλους που είχε δει στα βιβλία του κυρίου Σοφοκλή, σ' εκείνα τα βιβλία που γέννησαν το όνειρό του, ίδιους μ' εκείνους που είχε δει στα όνειρά του. Με την **Ολυμπιακή σημαία** στη μπλούζα του, σύμβολο συνάντησης των αθλητών σε ατμόσφαιρα ευγενούς άμιλλας, φιλίας, συνεργασίας και συναδέλφωσης, αισθάνθηκε πιο σίγουρος. Τώρα πια

δεν έτρεμε. «Τρέξε τώρα μικρέ», του είπε ο αθλητής και μ' ένα χτύπημα στην πλάτη, ο Οδυσσέας σαν φτερωτός Ερμής, άρχισε να τρέχει. Δεν ήταν πια μικρός, ούτε κοντός, ούτε απαρατήρητος μα κι αν ήταν δεν τον ένοιαζε πια.

Έτσι όπως έτρεχε με τη δάδα στα χεράκια, τιμημένος λαμπαδηδρόμος κι εκείνος, φαντάστηκε πως μέσα στους πέντε κύκλους στη μπλούζα του χωρούσαν όλα τα πρόσωπα κάθε ανθρώπου από τις πέντε ηπείρους κι έτρεχαν κι αυτά μαζί του.

Αν και τα ποδαράκια του ήταν μικρά, έτρεχε ακούραστος κι απέναντί του είδε στ' αλήθεια, μες το πλήθος, τα παιδιά του πολέμου να τον χειροκροτούν με δάκρυα χαράς αυτή τη φορά στα ματάκια τους. Τα δάκρυα της χαράς άλλωστε εύκολα τα ξεχωρίζεις, συνοδεύονται από ένα γλυκό, ζωγραφισμένο χαμόγελο. Για τα παιδιά του πολέμου που η εκεχειρία γεννήθηκε μέσα στο στάδιο τους, αυτά τα δάκρυα χαράς ήταν **το διαβατήριό τους** για να φτάσουν ως εκεί.

Ήταν εκεί κι ο Αέρας που είχε κάνει εκεχειρία με το Κύμα και προσέχοντας να μη του σβήσει τη φλόγα, φυσούσε απαλά βοηθώντας έτσι τα μικρά ποδαράκια του Οδυσσέα να τρέχουν πιο γρήγορα προς τα μπρος.

Ήταν εκεί και το Νερό που είχε κάνει εκεχειρία με τη Γη και του άνοιγαν ίσιο, καθαρό δρόμο να περάσει με τη φλόγα στα χέρια του.

Μαζί του ήταν κι ο Ήλιος που αγκαλιασμένος με τα Σύννεφα καρδιοχτυπούσαν ώσπου να τον δουν να φτάνει στον Ολυμπιακό βωμό.

Λίγες στιγμές είχαν μείνει ως το ζωντάνεμα του ονείρου. Πόσο μεγάλη τιμή είναι να είσαι λαμπαδηδρόμος, πόσο μάλλον ο τελευταίος λαμπαδηδρόμος. Τη στιγμή που περνούσε την πύλη του γηπέδου, μαραθωνοδρόμοι, άλτες, παλαιστές, κολυμβητές, ξιφομάχοι, αθλητές των Ολυμπιακών και των Παραολυμπιακών αγώνων, όλοι είχαν θαρρείς κρυφτεί μέσα στο μικρό κορμάκι του και τον είχαν μεταμορφώσει σ' ένα περήφανο παλικάρι. Έτσι όπως έτρεχαν όλοι μαζί, αντίκρισαν τη Θύελλα να τους υποδέχεται: Μια Θύελλα όχι καταστροφική αλλά ντυμένη με τα γιορτινά της, στολισμένη με φωνές, χειροκροτήματα κι επευφημίες. Πώς θα μπορούσε να λείπει εκείνη από εκεί;

Ένα ανθρώπινο ποτάμι θαύμαζε το μικροσκοπικό Οδυσσέα να κάνει την προσπάθεια του και χωρίς κανείς να το καταλάβει, ο Οδυσσέας αντίκρισε το βωμό, άπλωσε το χέρι του και ψέλλισε γρήγορα από μέσα του ξεχωριστά λόγια, μια επίκληση στο θεό Απόλλωνα, που είχε διαβάσει πως απαγγέλουν οι Πρωθιέρειες όταν ανάβουν τη φλόγα κάθε τέσσερα χρόνια στην Ολυμπία.

Ιερά σιωπή!

Να ηχήσει όλος ο αιθέρας, η γη, η θάλασσα και οι πνοές των ανέμων.

Όρη και Τέμπη σιγήστε.

Ήχοι και φωνές πουλιών παύσατε.

Γιατί μέλλει να μας συντροφεύσει ο Φοίβος, ο Φωσφόρος Βασιλεύς.

Απόλλωνα, θεέ του ήλιου και της ιδέας του φωτός,

στείλε τις ακτίνες σου και άναψε την ιερή δάδα

για τη φιλόξενη πόλη (της εκάστοτε διοργανώτριας χώρας).

Κι εσύ, ω Δία, χάρισε ειρήνη σ' όλους τους λαούς της Γης

και στεφάνωσε τους νικητές του Ιερού Αγώνα.

«**Εκεχειρία, ειρήνη, συναδέλφωση, αλληλοσεβασμός και άμιλλα**». Πέντε λέξεις βγήκαν από το μικρό του στοματάκι σαν μια κραυγή και τότε η φλόγα, η Ολυμπιακή φλόγα, ξέφυγε από τη δάδα και σκορπίστηκε σαν υπέρτατο στολίδι στον ουρανό που έκανε όλα τα αστέρια στην άκρη και τη δέχτηκε φιλόξενα. Σαν ένα υπέρλαμπρο πυροτέχνημα, το μοναδικό που μπορεί να φωτίσει όλο το σύμπαν, η φλόγα, σύμβολο φώτισης της ψυχής αθλητών και όχι μόνο, άστραψε κι εγκαταστάθηκε στο βωμό του σταδίου. Οι αγώνες τώρα μπορούσαν να αρχίσουν κι όλος ο κόσμος ενωμένος κάτω από τη λάμψη της μπορούσε αγκαλιασμένος, ξεχνώντας το κακό, να αγωνιστεί με το σώμα και το μυαλό του, για να αγγίξει όχι τη νίκη μα τα ιδανικά που κρύβονται στον ίδιο τον αγώνα. «Η Ολυμπιακή φλόγα είναι η μοναδική φλόγα η οποία δεν καίει για να καταστρέψει», σκέφτηκε χαμογελώντας ο Οδυσσέας και με τα ματάκια του, καρφωμένα στο βωμό, φωτογράφιζε κάθε πύρινη γλώσσα που έκαιγε γλυκά και ήρεμα. Με την άκρη του ματιού του **είδε τον πόλεμο κρυμμένο** κάπου, ψηλά πίσω από την πιο ψηλή κερκίδα του σταδίου, να έχει κατεβάσει το κεφάλι του σκεπτικός, σαν **μετανιωμένος** για τα δηλητήρια που κατά καιρούς κερνάει. Και ήταν εκεί και η **Εκεχειρία** που καμάρωνε τον Οδυσσέα που της έδωσε μορφή, ήχο και υπόσταση: τον ήχο των χειροκροτημάτων μέσα στο γήπεδο, τη μορφή χιλιάδων συγκινημένων ματιών που περιμένουν να ψηλώσει η ψυχή τους μέσα από την ομορφιά της ηρεμίας των αγώνων, την υπόσταση χιλιάδων σωμάτων που προετοιμάζονταν να αγωνιστούν στα γυμναστήρια και τα προπονητήρια, εκείνων που αψήφησαν το κακό του πολέμου κι ήρθαν να ζήσουν ξανά αγωνιζόμενοι.

Κάνοντας ανάποδα βηματάκια για να κοιτάζει τη φλόγα, δεν ήθελε βλέπετε να της γυρίσει την πλάτη, ο Οδυσσέας ξεκίνησε για να φύγει από το γήπεδο με όλο τον κόσμο στο μπλουζάκι του. Ξαφνικά η Εκεχειρία, στα κατάλευκα ντυμένη, τον σταμάτησε απαλά και του φόρεσε ένα **στεφάνι από κλαδί ελιάς**, έτσι απλά, χωρίς να χαλάσει τη στιγμή με λέξεις. Λέγεται πως μέχρι κι από τον πόλεμο ξέφυγε ένα χειροκρότημα τη στιγμή που ο **κότινος**, το στεφάνι της ελιάς, ακούμπησε το κεφάλι του Οδυσσέα. Στην αρχαιότητα ήταν Ολυμπιονίκης, ο στεφανωμένος με κλαδί ελιάς. Το όνομα του γραφόταν κάτω από το όνομα των Θεών και για χάρη του γκρεμίζονταν ως και τα τείχη των πόλεων. Για τον Οδυσσέα η χαρά, η τιμή κι η λύτρωση που ήρθε μέσα από όλη την περιπέτειά του κι από την αφή της Ολυμπιακής φλόγας από τον ίδιο, ήταν η αφορμή να γκρεμίσει τα δικά του «τείχη». Δεν ήταν πια απαραίτητος αλλά ο πιο καταξιωμένος Οδυσσέας στον κόσμο. Είχε κατακτήσει τη δική του μεγάλη νίκη. Αφήστε που κουβαλούσε κι όλο τον κόσμο στο μπλουζάκι του και δεν ένοιωθε κανένα βάρος. Τι τιμή!

Με το στεφάνι της ελιάς στο κεφάλι του, ο Οδυσσέας έφυγε χοροπηδώντας. Βγήκε έξω από το Στάδιο και χάθηκε στο πλήθος. Κάτι παπούτσια πάλι τον έσπρωχναν μα δεν τον ένοιαζε τίποτα πια. Η φλόγα ήταν λες και καθοδηγούσε ένα ένα τα μικρά και τα μεγάλα βήματά του. Του φώτισε το δρόμο κι εκείνος ένιωθε πως θα μπορούσε να μείνει για πάντα έξω από το Στάδιο, για όσες μέρες θα κρατούσαν οι αγώνες, μα μια μικρή σκέψη που δεν μπορούσε άλλο να μείνει στριμωγμένη στο μυαλό του, βγήκε μαχητικά μπροστά του.

Έτρεξε πάλι, έτρεξε πίσω, πίσω από εκεί που ξεκίνησε γιατί όταν ξεχνούμε την αφετηρία, δεν βρίσκουμε ποτέ το δρόμο προς την ολοκλήρωση του ονείρου μας. Από την καμινάδα, τρύπωσε μέσα στο σπίτι του κυρίου Σοφοκλή και τι παράξενο! Η μπλουζίτσα του έμεινε κατάλευκη, τη φώτιζαν μόνο τα χρώματα των πέντε Ολυμπιακών κύκλων και η λάμψη της φλόγας που τον κάλυπτε σαν

δεύτερη σκιά.

“Citius, Altius, Fortius”, χάραξε σε ένα λευκό χαρτί με ένα τεράστιο, δύο φορές σαν και το ύψος του, μολύβι. Δίπλα ζωγράφισε πέντε κύκλους, έναν μπλέ, ένα μαύρο, έναν κίτρινο, έναν πράσινο κι έναν κόκκινο. Έπειτα ζωγράφισε μέσα σε ένα πλαίσιο σαν σε φωτογραφία, τον εαυτό του με τη δάδα στο χεράκι του αγκαλιά με τους αθλητές των Ολυμπιακών και των Παραολυμπιακών αγώνων και την Εκεχειρία να τον στεφανώνει.

Από το επόμενο πρωί και κάθε μέρα κρυβόταν πίσω από τη μολυβοθήκη στο γραφείο του κυρίου Σοφοκλή κι έγινε η έμπνευσή του. Άλλοτε του άφηνε ζωγραφιές, άλλοτε σημειώματα και άλλοτε του ψιθύριζε σπάνιες σκέψεις και ιδέες στ’ αυτιά του.

«Εσύ με τα βιβλία σου με έστειλες σε ένα μακρύ ταξίδι στο όνειρό μου, εγώ θα σε βοηθήσω με τις ιδέες μου να γράψεις το όνειρό μου», σκέφτηκε. «Ε, όχι... δεν είμαι μικρός».

«Κανένας λοιπόν να μην πιστέψει ποτέ του ότι είναι μικρός για να αγωνίζεται», σκέφτηκε ξαφνικά μια μέρα ο κύριος Σοφοκλής. Έπιασε την πένα του κι άρχισε να χαράζει στο χαρτί αυτό που μόλις όλοι εσείς διαβάσατε: Το πιο συγκινητικό έργο στον αγώνα της ζωής του...

Σγουρή Β. Γεωργιάδη

Γεννήθηκα στην Αθήνα. Αποφοίτησα από το Λύκειο του Παλαιού Ψυχικού και σπούδασα στο Παιδαγωγικό Τμήμα Νηπιαγωγών του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου της Αθήνας. Παρακολούθησα σεμινάρια κούκλας και κουκλοθεάτρου με τη Σοφία Ντινιακού, κατασκευής αυτοσχέδιων μουσικών οργάνων κ.α. Από το 1997 μέχρι και σήμερα υπηρετώ την ιδιωτική εκπαίδευση, καθώς εργάζομαι στην Ελληνογαλλική Σχολή Άγιος Παύλος Αθηνών ως προϊσταμένη του Νηπιαγωγείου. Μεγάλη μου αγάπη, εκτός από το να ζω και να μαθαίνω από τους μαθητές μου, είναι η μελέτη και η συγγραφή θεατρικών κειμένων για μαθητικές παραστάσεις, πολλές από τις οποίες έχουν παρουσιαστεί σε κεντρικά θέατρα της Αθήνας και στο αμφιθέατρο του Γαλλικού Ινστιτούτου Αθηνών.

Εδώ και επτά χρόνια επιμελούμαι τη μαθητική εφημερίδα *Δόνια Χελιδόνια*, ενώ έχω αποσπάσει ένα βραβείο από τον Πρόεδρο της Βουλής και δύο Διεθνή Βραβεία με μαθητικές ομάδες.

Από το 2007 μέχρι σήμερα ασχολούμαι με τη συγγραφή βιβλίων, έχοντας μέχρι στιγμής γράψει εννέα: *Ανακαλύπτω τα γράμματα με το Μπιμπί*, *Ανακαλύπτω τους αριθμούς με το Μπιμπί*, *Ο Μπιμπί στα Προνήπια*, *Ο Μπιμπί στον Παιδικό Σταθμό*, *Ο Μπιμπί προετοιμάζεται για το Δημοτικό*, *Χριστούγεννα στο δάσος*, *Μια αλεπού καλλονή*, *Πετώντας ως την Ομπρελοχώρα*, *Μα ποιος τα κάνει όλα σωστά; που κυκλοφορούν όλα από τις εκδόσεις Διάπλαση*.

Ιφιγένεια Καμπέρη

Γεννήθηκα στην Αθήνα. Σπούδασα γραφιστική στη σχολή Βακαλό, ζωγραφική στο Edinburgh College of Art και έκανα μεταπτυχιακές σπουδές στην Οπτική επικοινωνία και τα Νέα μέσα στο Kent Institute of Art & Design. Παράλληλα με τη ζωγραφική παρακολούθησα μαθήματα χαρακτηριστικής και δημιουργικής ραπτικής.

Έχω παρουσιάσει τη δουλειά μου σε δύο ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα (Ο Μακρύτερος Δρόμος, 2008, Ιστορίες από πριν και από μετά, 2010), καθώς και σε ομαδικές στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Σήμερα ασχολούμαι με τη ζωγραφική, την εικονογράφηση και διδάσκω εικαστικές τέχνες σε παιδιά. Αγαπώ πολύ τα παιδικά βιβλία και τις κατασκευές. Έχω τη δική μου σειρά κοσμημάτων και μικρών καλλιτεχνικών αντικειμένων με το όνομα *birdsonlemons*, έργα της οποίας πωλούνται στο Μουσείο Μπενάκη.

Σκανάρετε τον QR κωδικό και επισκεφτείτε την ιστοσελίδα της Ολυμπιακής Εκεχειρίας από το κινητό σας. Μπορείτε εναλλακτικά να κατεβάσετε την εφαρμογή από το App Store. Είναι δωρεάν.

IMAGINE
PEACE

Διεθνές Κέντρο Ολυμπιακής Εκεχειρίας

Ολυμπία Λωζάννη Αθήνα

www.olympictruce.org

ISBN: 978-960-8389-23-6